

ИГКОРАЦИ

У овом
броју
читајте

ШКОЛСКИ
ЖИВОТ

НАШИ
ТАЛЕНТИ

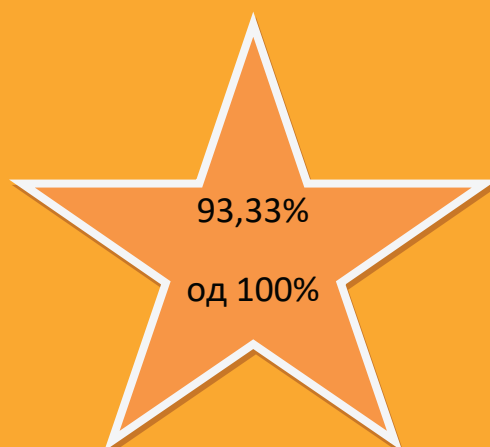
КУЛТУРА

ГЕОГРАФСКИ
ПУТОКАЗ

АЗБУЧНИК
ВЕРЕ

*Наша школа је
добила најбољу
оцену...*

опширније
на 2. стр.

број
29

Интервју са директором школе

1. Недавно је у нашој школи боравила школска инспекција. Да ли су били задовољни радом како ђака тако и запослених?

-Да, у школи су били 09. и 10.11.2016. године саветници за спољашње вредновање. Истакли су задовољство што су били у нашој школи. Извештај о спољашњем вредновању квалитета рада установе које је спровео тим просветних саветника Школске управе Крагујевац, стигао је 29.12.2016. године. Спољашње вредновање извршено је на основу: анализе евиденције и педагошке документације и других докумената који садрже податке релевантне за праћење квалитета рада школе, непосредног праћења часова код 24 наставника, прикупљених података путем разговора са директором, стручним сарадницима, наставницима, ученицима и родитељима. Извештај садржи: опис утврђеног чињеничног стања по областима дефинисаним стандардима квалитета рада школе и оцену општег квалитета рада школе. Стручно педагошким надзором утврђено је да је школа остварила 93,33% свих стандарда укључујући 100% стандарда који су кључни за вредновање (кључни и изабрани стандарди), те се општи квалитет школе оцењује оценом 4 (четири), сагласно члану 20 Правилника о вредновању квалитета рада установа. Оценом 4 оцењује се установа која остварује више од 75% свих стандарда укључујући 100% стандарда који су кључни за вредновање.

2. Министар просвете, господин Шарчевић, је најавио велике реформе школског система. Шта Ви мислите о увођењу дуалног образовања, униформи и информатике као обавезног предмета?

-Надам се да ће министар просвете господин Шарчевић остати доследан и испунити обећање и извршити најављене реформе. Сматрам да је дуално образовање веома битно, посебно за средње школе. Да би се увело дуално образовање треба имати едукован кадар, добро познавање страних језика, што у нашим школама није случај. Што се тиче униформи, у потпуности се слажем, јер униформа са јасним обележјима школе, одређује припадност школи, на коју је свако дете поносно зато што у њу иде. Информатичка писменост је веома битна за свако друштво, па и за наше. Сматрам да наша

деца кроз разне предмете довољно добијају едукације у тој области, а посебно кроз предмете ТИО и изборни предмет Информатика. Они који су надарени и хоће да се баве програмирањем могу увек да добију потребну подршку кроз специјализоване програме у другим институцијама, што су сви наши ученици имали могућност и упућивани су од стране наставника ТИО. Нисам сигуран колико ће деца добити увођењем обавезног предмета информатике. Надам се да ће надлежни добро све сагледали и донети набољу могућу одлуку.

3. Да ли мислите да су деца упозната са својим правима и обавезама и зашто се данас све више злоупотребљавају права, а занемарују обавезе?

-Сматрам да су наши ученици добро упознати са правима и обавезама, међутим деца све више истичу своја права, а обавезе занемарују. Већина деце поштује обавезе и не потенцирају на

својим правима, али мали проценат потенцира на правима, а обавезе им нису битне. Морам истаћи да деца која добијају потребну подршку из породице испуњавају све своје обавезе и са њима је задовољство радити. Она деца која немају довољну подршку породице, мање су одговорна, што значи- „Све полази из куће“.

4. Некада су запослени у школству били поштовани и уважени чланови друштва. Сведоци смо да данас није таква ситуација. Шта се променило?

-Много тога се променило, демократизација друштва без успостављеног система вредности. Свако је имао и има право да се меша тамо и за шта нема довољно сазнања и легитимности. Сматрам да је школа установа коју треба максимално поштовати и уважавати, јер за мене је то веома битна институција у којој је најлепша и најздравија популација, будући носиоци друштва, будућност наше земље. Сви ми који радимо у школи се трудимо да дамо сваком детету подршку и могућност стицања знања и добру основу за даље школовање.

5. Да ли мислите да начин рада и градиво у основним школама утиче на развијање менталних способности код деце или се од нас праве енциклопедијске дубалице?

-Мишљења сам да је превише информација и обимног градива. Више сам за очигледну наставу и функционално знање. Редовно на Педагошком колегијуму и Стручним већима говоримо о оптерећености ученика, могућности истицања битног од мање битног, али на завршном испиту се дају питања из комплетног градива, па је наставник у обавези да свакој области посвети велику пажњу.

6. С обзиром да сте предавали у нашој школи, шта Вам је теже: бити наставник или директор?

-Да, био сам наставник пуних осамнаест година у нашој школи и већ дванаест година на месту директора. Трудим се да и један и други посао радим одговорно. Много се разликују послови наставника и директора. Директор има много већу одговорност која обухвата: руковођење васпитно-образовним процесом у школи; планирање, организовање и контролу рада установе; праћење и унапређивање рада запослених; развој сарадње са родитељима/старатељима, органом управљања и широм заједницом; финансијско и административно управљање радом установе; обезбеђивање законитости рада установе и друго.

7. У школи сте у преподневној и послеподневној смени. Да ли Ви уопште имате радно време?

-Са задовољством радим свој посао. Трудим се да обезбедим добре услове за живот и рад свих, а посебно деци. Не представља ми проблем радно време, битно ми је да све функционише по плану и да уважим све који су упућени на школу.

8. Да сте Ви министар просвете, шта бисте прво урадили?

-Нисам министар и нисам ни размишљао о томе, трудим се да свој посао одрадим што најбоље могу.

9. С обзиром на то да сте учесник разних семинара, да ли Вам то искуство помаже у руковођењу школом?

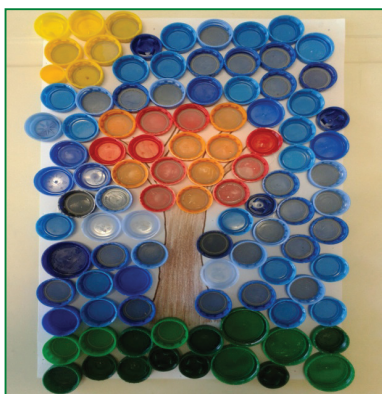
-Иако сам довољно дуго директор, трудим се да стално учим и усавршавам се, сазнајем и стичем нова искуства. Од септембра сам учесник семинара Лидерство у образовању и Ментор директор које је обезбедила општина Звездара у сарадњи са Министарством просвете. Семинари се одвијају кроз радионице и стечено знање је примењиво у пословима и задацима који се свакодневно постављају.

10. Да ли сте били потпуно искрени у овом интервјуу?

-Трудио сам се да на сва постављена питања одговорим искрено и аргументовано. Хвала ти Иво на постављеним питањима која су тако добро формулисана, као да их је састављао прави новинар.

интервју водила *Ива Димиријевић 7-1*

Савешти педагога Марице Симић и психолога Најаше Јовановић

1. После колико времена учења треба направити паузу и колико она треба да траје?

Паузе у учењу служе да би се ученици освежили, предахнули и припремили за даље учење. Паузе не би требало да буду прекратке нити предугачке. Препорука је да се краће паузе од 5-10 минута праве између учења мањих целина (поднаслови у оквиру лекције или лекција једног предмета), а дуже 15-30 минута након што се научи нека већа целина (заврши са учењем једног предмета и прелази на учење другог). Учење би требало да у континуитету траје 45 минута пре него што се направи пауза.

Паузе у учењу би требало испланирати у оквиру плана учења за сваки дан током недеље који обухвата колико ће се времена током дана посветити учењу сваког појединачног наставног предмета. Психолошко - педагошка препорука је да се прво уче садржаји предмета које теже учимо, после чега треба да се направи пауза од 15 минута.

2. Како спречити одлагање учења?

Одлагање учења једнако је било ком другом одлагању обавеза или решавања проблема. Веома је важно учити се одговорности и бити свестан да обавезе неће нестати саме од себе и да ћемо пре или касније морати да им посветимо време и труд. У складу са тим потребно је храбрити и мотивисати себе да се обавезе не одлажу већ на време извршавају. Сви се боље осећамо када знамо да смо обавили своје обавезе, задовољнији смо собом и опуштенији смо у провођењу слободног времена.

Одлагање учења се може спречити израдом плана учења за сваки дан у недељи који обухвата и предвиђене одморе. Уколико се ученик придржава направљеног плана рада имаће довољно слободног времена. Одлагање учења ће тада захтевати надокнађивање пропуштеног и довести до нерационалног коришћења времена (шаливи пример студента који пре него што почне да учи, реже оловке, отвара прозоре, затвара прозоре, намешта столицу, свеску одлажући нерационално време почетка учења...).

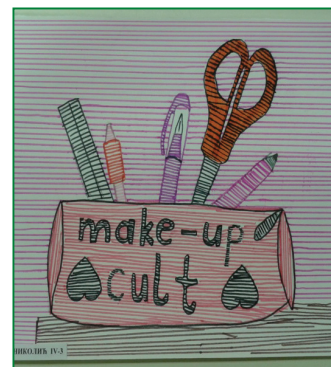
3. Како поређење са другима утиче на нас?

Поређења са другима нису најбољи начин да се развија мотивација, мада код неке деце постоји развијен такмичарски дух. Поређења са старијом браћом и сестрама, комшијама, другарима, најчешће се користе како би се деца угледала на децу са којом се пореде, али не доводе до тога. Важно је трудити се да остваримо најбоље могуће резултате, пратити свој темпо и могућности, жеље и амбиције и настојати да сваки пут будемо све бољи.

Такмичење је један од најјачих мотива, али су сарадња и помоћ виши мотиви у хијерархији људских вредности. Највећа достигнућа у многим активностима постижу се у такмичењу са самим собом и постављањем личних циљева.

4. Где и како треба учити?

Развијене радне навике у великој мери помажу да ученици буду успешни. Редовно учење олакшава ученицима стицање знања и помаже да се остваре добри резултати. Важно је да ученици имају одређено време и место када и где уче свакога дана. Потребно је да одвоје у складу са потребама бар два сата дневно у исто време. Препорука је да се у току учења седи за радним столом, да просторија у којој се учи буде светла и проветрена. У току учења, ученик

се најпре упознаје са обимношћу садржаја које треба да научи (чита лекцију из уџбеника, белешке са часа), затим издваја најважније садржаје (подвлачи у уџбенику најзначајније чињенице и знања), усваја та знања читањем онога што је најважније и на крају се преслишава наглас. Веома је важно да ученик разуме садржаје које учи, као и да зна да их повезује са садржајима који су претходно научени и садржајима других предмета.

Приликом учења важно је издвојити кључне речи сваког пасуса, издвојити појмове које сматрамо најбитнијим. Те кључне речи могу се написати и на папиру – радној свесци као подсетник приликом преслишавања. Кључне речи су тачке ослонаца запамћивања и касније репродукције – понављања наученог. Поред кључних речи, ученик у радној свесци може користити и различите сликовне симболе – мапе ума који ће му приликом преслишавања олакшати асоцијативно повезивање делова градива у целину.

5. Која је деци главна мотивација за учење?

Права мотивација за учење требало би да буде унутрашња, учење ради стицања знања, одговорности према себи, свом школовању и будућности. На жалост све је више деце коју мотивишу спољашњи фактори: материјалне награде и казне, оцене.

Психолошки посматрано унутрашња мотивација подразумева задовољство током самог процеса учења и стицања знања, а не само достизања циља („пример планинара који ужива у активности пењања, а не самог стајања на планинском врху“). Уживање и овладавање процесима нам истовремено омогућава да овладамо и циљевима.

6. Чиме ђаци треба да се руководе при избору средње школе?

Приликом одабира средње школе морају бити пресудна интерере-совања и способности ученика, јер представљају основ за успешност у школовању. Поред тога, важно је реално проценити могућности за упис жељене школе. За одређена занимања потребна су предзнања из одређених наставних предмета. Приликом одлуке за избор школе потребно је укључити све факторе, али пре свега реалан увид у то у којим наставним предметима смо током школовања били успешнији, шта смо савлађивали са лакоћом, где смо брже и лакше учили, шта нам је од наученог остало у сећању, за шта су нас највише похваљивали, шта смо волели да цртамо, о чему смо волели да пишемо. Ако нам је све подједнако полазило за руком, па не можемо да се одредимо коју би школу изабрали није лоше да се подсетимо која занимања су нам била занимљива на млађим узрастима т.ј. чега смо волели да се играмо као деца (учитељ, лекар, полицајац, програмер компј. игрица, проналазач...). У данашње време има пуно садржаја на интернету о избору професије и каријере па није лоше са родитељима погледати сајтове на Интернету „Лако до посла“. Ту се може видети која су занимања тражена на тржишту рада и које су школе потребне за запослење у овим областима. Школа је још увек тржиште и производња идеја која је често у нескладу са тржиштем рада и занимања. Као дилема за размишљање је изрека да ли је боље бити неуспешан у оном што волимо, него успешан у оном што не волимо?!

интервју водила Сања Јањић 7-3

Ђачки парламент

Као и сваке школске године, тако је и ове, оформљен нови Ђачки парламент. Са директором школе, школским психологом, председником Парламента - Ајлом Селмановић 8-3 и осталим члановима, разматране су многе теме. Учесће ученика у раду Парламента је част и обавеза. Ту ученици не претстављају себе, већ одељење. Активности Парламента су повезане са активностима Вршњачког тима и програмом „Школа без насиља“. Кроз саветодавне разговоре реализују се делови програма УНОДЦ „Оснаживање породица“, „Вештине у адолесценцији“ и „Превенција дигиталног насиља“- УНИЦЕФ...Једна од

тема била је и екскурзија и закључено је да ће екскурзије бити само за ученике 8. разреда. Говорило се и о школским униформама, поводом којих ће бити направљена анкета у којој ће ученици моћи да искажу своје мишљење о могућим, будућим униформама. На састанцима су уједно биле разматране и аудиције талената на којима би ученици могли да прикажу своје таленте одређеној комисији, а затим и на представама. Поред многих идеја које Парламент настоји да реализује, чланови Парламента се труде да позитивно утичу на другове из одељења и исто тако представљају њихове идеје, замерке и интересе.

Ученички парламент је посетио са психологом школе Сајам књига 28.10.2016. године. Посетили смо штандове где су представљене средње школе и факултети. Упознали смо се са најзанимљивијим издавачима („Вулкан“, „Лагуна“, „Делфи“, „Дерета“...). Неки од најчитанијих наслова су: „Хари Потер“, „Мој слатки живот“, „Игра престола“... Ученици су били одушевљени посетом, уз пуно упечатљивих утисака и корисних идеја за часове српског језика.

Нађа Тодоров 7/1

ВРШЊАЧКИ ТИМ

Вршњачки тим чине избрани ученици из свих одељења од четвртог до осмог разреда. Наш посао је да решавамо проблеме и да видимо како можемо да побољшамо живот и рад у нашој школи. Око тога се договарамо на састанцима Вршњачког тима, који се углавном одржавају у библиотеци, једном или два пута месечно. На Вршњачком тиму се праве плакати у вези школе, а најчешће су теме решавање проблема, ако га има, или њихово спречавање. Урађен је плакат поруке против насиља, реаговање у ситуацијама притиска и посредовање у решавању конфликта. Разматрана су најважнија школска правила и вредности. Урађена је на ту тему радионица о поштовању правила и понашању на интернету у оквиру програма превенције дигиталног насиља.

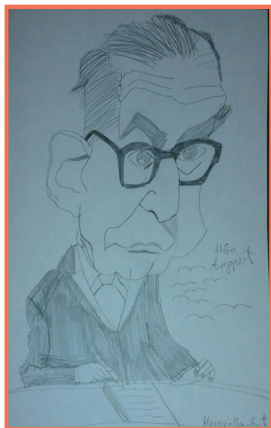

Бојана Ерић 7-1

ИНТЕРВЈУ СА БИБЛИОТЕКАРКОМ ШКОЛЕ

Одлучила сам да обавим интервју са библиотекарком Радмилом Павловић јер сматрам да је она веома важан члан наше школе који је увек ту да помогне и подржи кад год је то потребно.

- Колико дуго радите у овој школи?
  - У овој школи сам запослена скоро 16 година.
  - Да ли постоји интересовање код деце за читање?
  - Нажалост, не довољно. Трудимо се да подстичемо децу да читају, али то захтева свеобухватан рад, не само мене, већ и наставника и родитеља. По мом мишљењу, родитељи треба више да читају у присуству деце. То је веома важан задатак за све нас и не одустајемо, јер кад успемо, то детету отвори велике читалачке хоризонте.
  - Која књига се сада истиче у интересовању ђака?
  - Дефинитивно, најчитанија књига је "Лето када сам научила да летим" коју је написала Јасминка Петровић. Она је уједно била гост наше школе када је представљала књиге ученицима првог разреда у октобру ове школске године.
  - Који писци се истичу у интересовању ђака?
- То су Јасминка Петровић, Бранко Ћопић, Јован Јовановић Змај, Љубивоје Ршумовић и Игор Коларов, а од страних Дејвид Вилијамс и Роал Дал.
- Сваке године се одржава библиотичка секција за ђаке млађег узраста... да ли можемо да сазнамо нешто више о томе?
  - Управо тако. На библиотичкој секцији са децом обрађујем разне теме. Заједно радимо пројекте, цртамо, пишемо, и што је најважније – уживамо. Ове године на тој секцији учествује 18 ученика трећег разреда са којима обрађујем тему под називом "Деца читају српску историју" (едиција 24 књига – 24 историјске личности, писао Слободан Станишић).

- Да ли имате још неке радионице?
- Имамо. Прошле године се отворила радионица под називом "Читалачка значка" за ученике првог, другог и трећег разреда. Са мном и са учитељицама деца обрађују разне књиге. Ова радионица је такође створена као подстицај деци за читање.
- Да ли мислите да новонастали електронски уређаји утичу на читање деце?
- Електронски уређаји су ушли у живот свих нас и не мислим да могу прекинути дечију читалачку активност.
- Да ли у библиотеку долазе само деца из ове школе?
- Не, заправо, имамо велику сарадњу са предшколцима. Они долазе једном недељно и читају бајку по избору.
- Нешто за крај...

Врата школске библиотеке су увек отворена за сву децу ове школе.

Могу да дођу кад год пожелe и ја сам сигурна да ће наћи оно што им одговара.

Након овог разговора са библиотекарком, поразговарала сам са децом. Андреа Булић из I/2, Андрија Пулатовић из II/2 и Хана Јуренић из III/2 су једногласно дали мишљење да воле библиотеку и читање јер могу да нађу шта год пожелe и у миру и тишини уживају у књигама.

Наша школа „Иван Горан Ковачић“ на додели награда на конкурс „Паркинг сервиса“ у СРЦ „Пионирски град“ 20.09.2016. године

ЈКП „Паркинг сервис“ свечано је уручило донацију у виду наставних средстава основцима 25 школа у зонираном подручју Београда, од прихода прикупљеног кроз акцију „Ђачко паркинг место“. Свечаности у Пионирском граду присуствовали су министар просвете, науке и технолошког развоја Младен Шарчевић, градски менаџер Горан Весић, директор ЈКП „Паркинг сервис“ Андрија Чупковић, директор СРЦ „Пионирски град“ Љубомир Јовановић, директори београдских основних школа и око стотинак ђака са својим учитељицама.

Нашу школу представљале су три ученице другог разреда које су урадиле ликовне радове на тему безбедност у саобраћају: Јована Чамагић 2/3, Леа Марић и Кристина Михајловић 2/1 са психологом школе Наташаом Јовановић. На предлог директора школе Миомира Драгаша од обезбеђених средстава школа је добила на поклон интерактивну таблу са видео пројектором.

Предузеће, ЈКП „Паркинг сервис“ овим пројектом помаже основним школама путем донације техничке опреме у циљу побољшања квалитета извођења наставе. „Ђачка“ паркинг места налазе се у близини 25 основних школа у зонираном подручју града, обележена су таблом и информишу возаче да паркирањем на том месту и плаћањем паркинга помажу оближњој школи.

Директор ЈКП „Паркинг сервис“ Андрија Чупковић је рекао да је акција „Ђачко паркинг место“ уведена као иновација у оквиру кампање „Ђаци вас моле, успорите поред школе“, јер је ово предузеће свесно да је улагање у најмлађе – улагање у будућност.

Министар просвете, науке и технолошког развоја Младен Шарчевић је изразио задовољство, због тога што кроз акцију „Ђачко паркинг место“ „Паркинг сервис“ брине о безбедности деце, а у исто време кроз донацију наставних средстава опрема школе

Весић је нагласио да у зонама школа у Београду има око 100 црних зона, небезбедних, и да се Град Београд труди да у наредне две године прилаз свакој од тих школа буде безбедан,

постављањем лежећих полицајаца или стварањем зона успореног саобраћаја.

Весић је изразио наду да ће Пионирски град бити у правом смислу те речи „враћен деци“ и пожелео да „играјући се у Пионирском граду данашња деца имају иста она сећања каква смо ми имали некада давно.

психолог школе Наташа Јовановић

дечија недеља

Дана 6.10.2016. године у дворишту наше школе одржане су Игре без граница. Учесници су били ученици четвртог разреда.

Уз присуство великог броја ученика и наставника, игре су прошле у најбољем реду. Велики број ученика је учествовао у четири дисциплине - фудбал са балонима, надвлачење конопца, скакање у пару са препрекама, скакање у џаковима. Ученици су били распоређени у четири групе и системом елиминације су стизали до финала.

Ученици 4/1 су победили у игри фудбал са балонима. Ученици 4/3 су победили у игри надвлачење конопца. Ученици 4/2 су победили у игри скакање у џаковима. Ученици 4/4 су победили у игри скакање у пару са препрекама. Након проглашења победника, сви ученици су се дружили уз музику.

У реализацији игара учествовале су учитељице Маријана Поповић и Катарина Миловановић, вероучитељ Зоран Чучковић и наставник физичког васпитања Марко Анић.

У оквиру манифестације „Дечја недеља“ која је трајала од 3.10.2016. до 7.10.2016. године у нашој школи су се организовале следеће активности: Изложба дечјих радова, Хуманитарна акција „Чепом за осмех“ која ће бити настављена током читаве школске године и том приликом ће се прикупити помоћ за болесног друга, Приредба поводом пријема првака у „Пријатеље деце“, Игре без граница, „Покажи шта знаш“, Спортски дан.

Ивана Томићевић
и Зорица Сандић

Као и сваке године хор школе под руководством проф. музичке културе Светлане Коркановић учествује у свим школским приредбама. Традиционално хор је учествовао у обележавању Дечије недеље.

У дружењу са писцем

Најбољи начин да код деце пробудимо интересовање за читање књига, јесте гостовање дечјег писца, Јасминке Петровић. Она је малишанима представила неколико својих књига, а нашим првацима посебно се допала књига „Од читања се расте“. Хвала Јасминки Петровић, јер је јако обрадовала наше прваке! Посебно хвала Јелени Драгојловић, мами наше другарице Еве, која је организовала ово дружење.

Ликовни конкурс за ђаке прваке

Друштво учитеља Београда у сарадњи са Societe Generale организовало је ликовни конкурс за ученике првог разреда основних школа у пет београдских општина. Конкурс је конципиран тако да ученици осликавају/ илустрирају песме Јована Јовановића Змаја, а да се на нивоу сваке од школа учесница бира највише четири рада. Најбољи радови из свих школа ће бити публиковани у збирци илустрација које ће добити сви ученици првог разреда школа учесница. Велики број ученика првог разреда наше школе је учествовао на овом ликовном конкурс. На завршној изложби изабрани су радови Дуње Марковић 1-1, Хелене Стојановић 1-1, Софије Исаиловић 1-3 и Лава Георгиева 1-2.

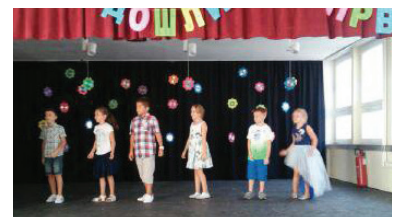
Звездариште

У оквиру фестивала, под слоганом „Звездариште над целим Београдом“, ученици одељења I-4 посетили су УК „ВУК“ два пута. Дана 22. новембра гледали смо представу „ЈУРИ МУРИ У АФРИЦИ ПЛЕШЕ“ – Плесни театар Љубљана, Словенија, а 25. новембра представу „ПАР ЦИПЕЛА“ – Дечје позориште Суботица. Ово је био диван повод за сусрете и дружења деце, подсетник да деци треба дати крила за маштање, а наши прваци су уживали гледајући представе.

Свечани пријем првака

Полазак у први разред је најсрећнији дан. За најмлађе ђаке, првог септембра, припремљен је свечани дочек. Ученици млађих разреда су својом приредбом увеличали њихов први дан у школи и пожелели им добродошлицу.

У сарадњи са васпитачицом Миленом предшколци су у петак 23.12.2016. године посетили часове ликовне културе у 2.-1. Са жељом да предшколцима приближи предмет ликовна култура, развија маштовитост и креативност, учитељица Свјетлана Ненадић је заједно са ученицима другог разреда припремила и показала како заједно да направимо различите украсе за Нову годину. Радознали и узбуђени предшколци били су јако срећни док су са другацима правили украсе за јелку. Другаци су били поносни што они могу да пренесу своја знања млађим другарима и стрпљиво су им помагали да секу, лепе и украшавају јелкице, ирвасе, звезде, Деда Мраза. На крају часа предшколци су били веома задовољни и позвани су да поново дођу и науче нешто ново и интересантно.

У среду 28.12.2016. године ученици 2.-1 извели су представу „Деда Мраз у чаробном свету бајки“ за маме, тате, бате, секе, баке, деке. Костимима, сценографијом и глумом вешто су дочарали ликовне добре и зле виле, Црвенкапе, ловца, принцезе на зрну грашка, сирене Ариел, Петра Пана, Аладина, Рудолфа, Пепељуге, Алисе, Деда Мраза, Бака Мразице, вилењака... Родитељи су уживали у одличној глуми, игри и песми и наградили су их бурним аплаузом.

Свјетлана Ненадић

Ученици трећег разреда су 5.12.2016. године слушали предавање које се тицало заштите од пожара и детаљно добили информације како треба да поступе уколико дође до пожара, као и то које су мере предострожности како би се исти избегао. Предавање је било занимљиво, поткрепљено сликовитим примерима који су се могли видети на презентацији.

Ученици III-1 и III-4 су 13.12.2016. године организовали радионицу под називом „У сусрет Новој години“ на којој су заједно са родитељима и учитељицама уживали правећи новогодишње украсе, које ће изложити на традиционалном школском „Новогодишњем базару“.

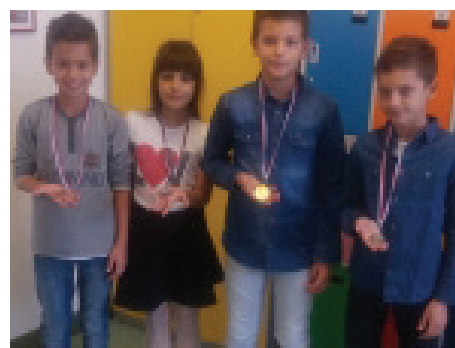
Библицотечка секција и њени чланови су се 7.12.2016. године презентовали књиге које је школска библицотека добила. То су нови комплекти енциклопедија и занимљиво штиво за млађи узраст. Ученици III-1 и III-4 су са задовољством слушали предавања својих другара о књигама које су сами изабрали. Циљ је био да се ученици млађих разреда упознају са новим књигама које могу позајмити из библицотеке.

На школском такмичењу у шаху 29.9.2016. године су се истакле ученице III-4 Милица Јефтенић – 1. место и Јована Лазић – 2. место.

Ученици одељења 3-2 освојили су следеће пласмане:
 Стефан Поповић -1. место
 Вук Поповић – 2. место
 Вук Станић – 3. место
 Лана Матић – 2. Место

Председник општине је 26. 12.2016. године поделио лопте ученицима трећег разреда на часу физичког васпитања.

У уторак, 22.11.2016. године, у одељењу 3-2, одржано је веома занимљиво предавање од стране стоматолога Драгане Андрић.

Деца су научила како је могуће да правилном исхраном, редовном хигијеном и редовним контролама, зуби буду здрави до дубоке старости. Такође, научили су нешто о млечним и сталним зубима, сазнали су шта је то каријес и како настаје. Вежбали су на моделу како се правилно перу зуби. На крају предавања сва деца су добила четкице за зубе.

Деца су са великим интересовањем пратила предавање, постављајући питања.

Захваљујемо се стоматологу Драгани Андрић на изузетно интересантном предавању, времену и сарадњи.

Најраспеваније одељење

На општинском такмичењу „Најраспеваније одељење”, које је одржано 21.12.2016. године у МШ „Владимир Ђорђевић”, нашу школу представљало је одељење IV-1, освојивши друго место. Они су извели народну, изворну песму „Ајде Јано” без инструменталне пратње. Другу песму, „Џемпер за виноград”, Миладина Шобића, извели су у пратњи акустичних гитара које су свирали Мартин Стојановић IV-1 и Александар Лелић IV-3.

Посета одбојкаша

Дана 8.9.2016.године ученици четвртог разреда су имали прилику да се друже са играчима и тренерима одбојкашког клуба Железничар из Београда. Кроз игру, разговор и осмех, наши ученици су упознати са правилима игре и потезима који се користе у њој. Акцент је стављен на то да ученици проводе што више времена у дружењу и спортској рекреацији, а несумњиво је и то да ће неки од ученика постати нови, мали одбојкаши

Школско такмичење у шаху

Дана 29.9.2016. године на школском такмичењу у шаху учествовали су и ђаци четвртаци. Запажене резултате остварили су:

Бојан Булић IV-1 – златна медаља
 Вера Симоновић IV-3 – златна медаља
 Марко Нешић IV-3 – сребрна медаља
 Благојевић Мина IV-3 – сребрна медаља
 Праштало Лаура IV-3 – бронзана медаља

Предавање на тему „Болести зависности”

Дана 4.10.2016. године, организовано је за ученике четвртог разреда предавање на тему „Болести зависности”. Кроз занимљиво излагање предавача и сликовите приказе, ученици су научили које су то болести зависности, како препознати особе које имају неку од тих болести, до чега ове болести доводе и како да поступе у одређеним ситуацијама.

Са новогодишњег базара-слике говоре више од речи

Недељу и више дана ђаци су се спремали за новогодишњи базар. Правили су разне украсе у новогодишњим бојама. Марљиво су радили и трудили се да сваки украс има неку своју чар. На дан базара 29.12.2016. године окупили смо се у свечаној сали. Сва деца су била срећна и усхићена да представе и продају своја уметничка дела. Било је доста различитих идеја, свака другачија од претходне. Најважније од свега је да смо се лепо дружили и провели. На крају је и овај базар доказао да машта може свашта и показао велику креативност ученика и наставника.

Николина Першић 7-1

Велики за мале

Током месеца новембра ученици 5-3 и 5-4 су припремили драматизације четири представе на часовима српског језика. Глумили су у комедији “Кирија” – Бранислава Нушића, “Капетан Џон Пиплфокс”, драма за децу Душка Радовића, а извршене су и адаптације и драматизације народне шаљиве приче “Еро с онога свијета” и бајке “Биберче”. Сви ученици ова два одељења су имали прилике да се огледају у улогама глумаца, а потом су изабрали најуспешније. Свим глумцима је потребна публика, а овога пута најбоља публика су били ђаци прваци из одељења 1-3 и 1-4, који су искреним аплаузом наградили своје старије другаре.

С. К.

Приче са малог одмора — на Звездаришту

Дана 25.11.2016. године ученици седмог и осмог разреда су са наставницом ликовне културе Верцом Ђурђевић присуствовали премијерном извођењу представе “Приче са малог одмора” на сцени “Култ” у Позоришту “Вук Караџић”. Представа је рађена по тексту младих аутора студената драматургије и извели су је ученици седмог и осмог разреда ОШ “Владислав Рибникар”. Представа се састоји из кратких прича из свакодневног школског живота.

Матија Милошевић 7-1

Сајам књиџа 2016. њод слојаном — Књије у руке —

У календару културних дешавања југоисточне Европе, централно место крајем октобра већ деценијама припада Међународном београдском сајму књиџа. 61. сајам књиџа под слоганом „Књиџе у руке“ одржао се од 23. до 30. октобра у три највеће хале Београдског сајма и имао је преко 180 хиљада посетилаца. Земља која је била почасни гост овогодишњег сајма књиџа био је Иран који је представио своју вишевековну културу и традицију, али и савремену књижевност преведену на српски језик. Дана 26.10.2016. године, наставнице руског и енглеског језика Драгана Бајчета и Мирјана Ђорилић, организовале су одлазак на сајам књиџа. 61. Међународни београдски сајам књиџа, званично је завршен свечаном примопредајом Отворене књиџе, када је амбасадор Ирана, предао Отворену књиџу амбасадору Савезне Републике Немачке.

Лена Мићковић VII/1

Радионице о предузетништву за седмаке

Десетак ученика седмог разреда је почетком октобра 2016. године присуствовало радионицама и такмичењу у предузетништву у организацији општине Звездара. Сатавњена су два тима, од по пет ученика, који су организовано и тактички спремно, одговорили на постављена питања о вођењу основног типа предузетништва. Такмичење је трајало два дана. Првог дана је била на програму основна обука, а другог дана је уследило такмичење. Преставили смо нашу идеју о предузетништву. Нажалост ове године наша школа није успела да освоји награду, али нама је било битно да смо дали оно најбоље од себе, радили смо тимски и уживали.

Бојана Ерцеј и Нађа Тодоров 7-1

Пубертет

У договору са одељенским старешином Јеленом Поповић, један од родитеља одељења 7-3, др Предраг Штиглић, одржао је презентацију на тему „Пубертет”. Презентација је била добро прихваћена од стране свих ученика, који су активно учествовали и све време дискутовали о тој, за њих актуелној, теми. Осим на анатомске и физиолошке промене које се дешавају у пубертету, предавач је посебно скренуо пажњу на проблеме са концентрацијом и учењем, и дао им практичне савете како да превазиђу те проблеме. Сви присутни су било сагласни да је предавање било изузетно корисно и да би га требало одржати и другим одељењима седмог разреда.

Реља Штиглић 7-3

Екскурзија ученика осмог разреда

Дуго ишчекивани дан екскурзије, коме су претходиле непреспаване ноћи због узбуђења, коначно је дошао. Док смо се возили кроз Београд, окруживала нас је позната сцена, високе зграде, дуге улице ишаране аутомобилима и градски превоз пун суморних људи који би углавном игнорисали наше махање. У аутобусу је наравно било немогуће избећи музику, непрестално чаврљање и шушкање кеса од чипса и грисина. Убрзо смо изашли на аутопут и нама добро познате улице Београда, заменио је наизглед бесконачно дугачак сиви асфалт обавијен густом маглом која нас је

спречавала да разгледамо. Наше прво заустављање било је у Великој Плани. Након тридесетоминутне паузе вратили смо се у аутобус и наставили даље све док нисмо ушли у Ниш и зауставили се на паркингу преко пута Медијане. Када смо се сви скупили у једну групу и када је узбуђеном жамору дошао крај, водич нам је испричао кратку причу о месту у коме се налазимо. Медијана је у 3. веку, за време римског цара Константина била луксузно предграђе тадашњег града Наисус, а данашњег Ниша. Речено нам је да је Медијана у то време била пуна прекрасних вила и редовно боравиште имућних становника, док је данас остала само вила цара Константина која је заузимала централни део Медијане окружена белим стубовима и разнобојним мозаицима. С обзиром да је вила и даље била у реконструкцији у њу нисмо могли да уђемо, али смо разгледали околну, направили неколико финих слика за успомену и попричали са туристичким водичем од кога смо добили доста занимљивих информација. Нисмо се дуго возили до нашег следећег одредишта које је било фамозна Ћеле кула. Грађевина је од даљег пропадања заштићена капелом која је била доста мала. Пре самог разгледања споменика наш туристички водич испричао нам је и кратку причу. Споменик је настао као последица битке на Чегру и стоји као опомена Србима на некадашњем путу за Цариград. Кула је четвороугаоног облика, висине 4,5 метара, а дужине и ширине 4м. Све четири стране куле подељене су на 56 редова, а сваки ред садржи по 17 лобања, што је укупно 952 лобање. Ове информације су нам биле врло застрашујуће, тако да се поред тихог жамора масе могло чути и пар тужних уздаха. Посета Ћеле кули није трајала дуго и након тога продужили смо до Цркве цара Константина и царице Јелене. Црква је огромна, украшена прелепим позлаћеним фрескама и грбом цара Константина. Плафон цркве красио је огроман златни лустер са милион бесконачних детаља коме је било немогуће не дивити се. У цркви се нисмо дуго задржавали, врло брзо смо наставили до центра Ниша и Нишке тврђаве. Нишка тврђава смештена је на обали реке Нишаве и представља један од најстаријих и највреднијих културно-историјских споменика овог града. Кратким мостом спаја се са главним тргом Ниша и представља савршено место за одмор и опуштање. Након кратког обиласка тврђаве украшене јесењим бојама и насмејаним људима, добили смо нешто слободног времена да разгледамо град. Док су неки одлучили да проведу то време по ресторанима и тржним центрима, остали су се одмарали на клупама по тргу или ипак вратили на још једну детаљну шетњу тврђавом. Наравно нисмо имали дозволу од наставника да идемо далеко, тако да смо успели да видимо само главну улицу која је пуна ресторана, кафића и радњица, доста подсећала на нашу Кнез Михајлову, а након главне улице и Трг краља Милана који је добро препознатљив по огромном споменику, посвећеном краљу. Када је слободно време прошло продужили смо до Нишког народног музеја у коме смо на кратко разгледали изложбу из Медијане, а затим се и вратили у аутобус и наставили своје путовање. После целог дана проведеног у аутобусу и шетајући, били смо доста изморени, али нас то наравно није спречавало да се довикујемо са других крајева аутобуса, пуштамо музику и

непрестално запиткујемо наставнике за колико стижемо, али оног тренутка када смо стигли на паркинг хотела све је то било замењено радосним узвицима. Изашли смо из аутобуса, узели своје торбе и брзо се сместили у собе у којима смо провели једва пола сата, а затим сишли на вечеру. После вечере дошао је део екскурзије коме се вероватно већина највише радовала, а то је журка у дискотеци. Моја одлука је била да ту журку преседим, али већина генерације је скакала уз музику са пријатним осмесима на лицима и врло се добро провела, али заправо још већа журка уследила је касније у собама и трајала је до четири ујутру, док се нисмо тотално изморили. Јутро смо почели паковањем ствари и доручком, а затим и разгледањем собе нашег јединог нобеловца, познатог Иве Андрића у којој је он

написао и свој награђени роман "На Дрини ћуприја". Када смо завршили разгледање упутили смо се кроз малу шуму ка Сокобањи. Тамо смо добили неколико сати слободног времена које смо провели уживајући у топлим златним јесењим пејзажима. Након обиласка бање вратили смо се у хотел, ручали, па затим поново у аутобус. Били смо на путу за Ресавску пећину, Манасију и Раваницу, али смо због премало времена збрзали посету Манасији, а до Раванице нисмо ни стигли. Зато смо имали сасвим довољно времена за обилзак чуда природе, прелепе Ресавске пећине. Ресавска пећина налази се на подручју Горње Ресаве, на ободу кречњачког брда, а за туристе омогућена је шетња бетонском стазом кроз ходнике дужине до 800 метара. Сваки део пећине украшен је прелепим пећинским накитом чија се старост процењује и до 45 милиона година, а стварање саме пећине, која представља и једну од најстаријих у Србији, почело је још пре леденог доба. Пећина је подељена на осам дворана до којих смо дошли уским влажним ходницима и спиралним степенацима уз пратњу водича. Неки тунели и даље нису били обезбеђени за туристе, али и оно што смо видели било је очаравајуће. Скулптура, изграђена од пећинског накита, која нам је највише привукла пажњу носи назив "Мајка са дететом" и подсећа на жену која у рукама држи дете. Ту је и скулптура - "Ђеле кула" која изгледа као зид у који су уклесане људске лобање. Још један занимљив комад пећинског накита издвојио нам је водич, а он носи назив "Љубавна чежња" и представља два сталагмита која расту један ка другом. Након препешачених 800 метара пећине и разгледања њених чаробних дворана, вратили смо се у аутобус и нисмо се заустављали све до Београда. Мрки мрак на аутопуту спречио нас је да разгледамо околну, тако да је већина одлучила да овај део пута преспава. Стигли смо у Београд око девет увече и завршили екскурзију са лепим успоменама, осмесима и речима: "Видимо се сутра у школи".

Александра Давинић 8-1

ПРОФЕСИОНАЛНА ОРИЈЕНТАЦИЈА

Куда после завршене основне школе и које занимање изабрати? Пред овим избором за неколико месеци ће се наћи ученици осмог разреда. Наша школа сваке године организује низ активности за ученике седмог и осмог разреда које би требало да им олакшају овај избор. Кроз различита предавања, посете, тестирања, сусрете, такмичења, пројекте, секције, појединачне разговоре, радионице и др. ученици се информишу о различитим занимањима, али и подстичу да уз подршку родитеља ускладе властите жеље и могућности.

Већ неколико година за редом, могло би се рећи традиционално, ученицима осмог разреда своју школу представили су ђаци и професори Рачунарске гимназије из Београда. Ученици ове школе су сликовито пренеле своја искустава и утиске о свом досадашњем школовању и своје планове за даље образовање. Тако су присутни ђаци били у прилици да сазнају новине из области информационо-комуникационих технологија, која су најтраженија занимања код нас и у свету, као и које средње школе нуде могућност даљег школовања у овој области.

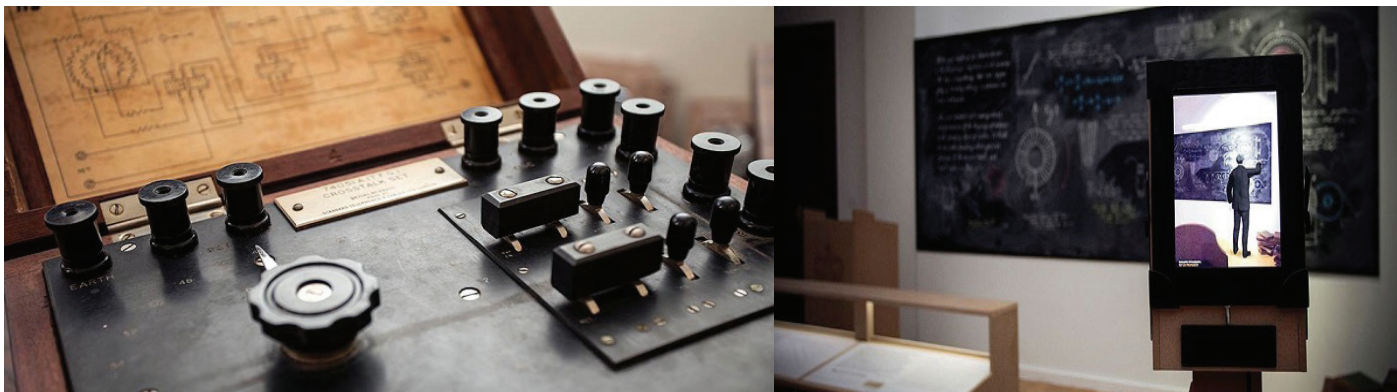
Овој интересантној презентацији 15. децембра у камерној сали, присуствовали су и наставница информатике Милица Видергар и наставник физичког васпитања Синиша Борковић.

Небојша Дабић, проф. технике и информатике

Догађај за памћење

Велика интерактивна изложба била је посвећена Михајлу Идворском Пупину, а обухватала је до сада најобимнији пресек његовог живота и дела. 2015. обележен је важан Пупинов јубилеј – тачно стотину година од када је пријавио својих седам патената који представљају рођење области телекомуникација, али и осамдесет година од Пупинове смрти, због чега је УНЕСКО ову годину прогласио годином Михајла Пупина.

Изложба, која је трајала годину дана, а ми је посетили у новембру, обухвата Пупинове активности на пољу науке, професорског рада, оснивања и унапређења највећих институција науке у Америци, његове национално – политичке доприносе, многобројна добротинства, меценски однос према уметности, књижевни рад. Први пут је изложен Пупинов највећи уметнички легат, као и Пупинова лична библиотека. Посебност ове поставке је излагање и до сада непознатог архивског материјала (између осталог и из архива ФБИ), али и из Архива Југославије, града Панчева, Завичајног комплекса у Идвору. Народни музеј у Београду, ПТТ музеј, Универзитетска библиотека „Светозар Марковић“, Библиотека српске патријаршије, Завод за интелектуалну својину, Музеј Војводине, само су неке од институција које су својим збиркама помогле да се представи наслеђе великог човека.

Најновија технологија у музеју

Оно што ову поставку чини јединственим музеолошким искуством за посетиоце је употреба најновијих технологија које омогућавају да сваки сегмент изложбе буде интерактиван. Тако се сада, на пример, интерактивне АР наочаре први пут користе у музеологији. Просторне инсталације које се активирају самим присуством посетиоца, воде нас звуком и сликом до самог Пупина и његовог времена. Захваљујући ауторима изложбе Александри Нинковић Ташић и др Душици Бојић, и коришћењу АР технологије, овако постављена изложба на најбољи начин представља лик и дело овог великог научника. То значи да је употреба паметних телефона неопходна уз инсталацију апликације „Пупин“, која вам омогућава ту интерактивност. Сваке суботе од 13.00 један од аутора изложбе Александра Нинковић Ташић је заинтересоване посетиоце стручно водила кроз поставку. Интересовање је било велико, па се на улаз чекало и испред музеја. Изложбу је реализовао Историјски музеј Србије под покровитељством Министарства културе и информисања Републике Србије. За оне који можда не знају, Музеј Србије налази се на Тргу Николе Пашића 11.

Инспирисана овом изложбом наша наставница српског (Мирјана Марковић), организовала је часове-промоције у 7/2 и 7/3. Приказана је књига „Од пашњака до научењака“ Михајла Пупина, која се на неким универзитетима користи као уџбеник.

Већ од децембра 2016. биће постављена нова изложба посвећена Првом светском рату. Намеравамо и њу да посетимо, што и вама сугеришемо. Знања и културе никад доста!

Реља Симић, 7/2

Час посвећен Милутину Миланковићу

Дана 8.11.2016. године ученици седмог разреда су са наставницом физике Наташом Табаковић присуствовали јавном часу физике у Авив парку на Звездари. Час је био посвећен животу и делу Милутина Миланковића. Приказан је филм „Од армираног бетона до Канона осунчавања“.

Ученици су се упознали са доприносима Милутина Миланковића науци, врхунским открићима, његовим запажањима, размишљањима, идејама, анегдотама из живота.

Вук Десџенић 7-1

НИКОЛА ТЕСЛА

Никола Тесла је био један од најпознатијих српских и светских проналазача и научника у области физике, електротехнике и радиотехнике. Рођен је 10. јула 1856. у селу Смиљану, крај Госпића у Лици. Никола Тесла је рођен око поноћи између 9. јула и 10. јула 1856. године, током жестоке олује. Према породичном предању, на пола пута до рођења, муња је севнула, а бабица је ту муњу прогласила као лош знак. За Теслу је рекла да ће бити «дете таме», док је његова мајка на то одговорила оштро: «Не. Он ће бити дете светлости».

Никола Тесла је основну школу завршио у раног детињства је показао склоност ка научној библиотеци. Имао је фотографско Након матуре је оболео од колере и опортотехнике креће 1875. године у Поли-студент. Полагао је све са највишим нили. Кажу да је умео да да коначно када је професор исписао поставку, но, зар не?

Тесла је понекад разговарао са и био скоро па опседнут бројем 3. Био није волео бисере да је одбијао прича-преселио 1884. године. Врло брзо до-физике и електронике: открива наизме-индукциони мотор, трансформатор лекоманду радио таласима. Идеју за на наизменичну струју Едисон је покуша-срушио неверицу, Тесла се лично увезао у проводник. Рискантно, али и забавно. Само јед-падао. Упркос томе, увек је знао ко је и шта је, незаборављајући стабло и грану чији је лист: «Као што видите и чујете, остао сам Србин и преко мора, где се испитивањима бавим. То исто треба да будете и ви и да својим знањем подижете славу Српства у свету.» Једини је Србин по коме је названа једна међународна јединица мере, јединица мере за густину магнетног флукса или јачину магнетног поља. Као дечак, прича каже, скочио је са куће држећи кишобран. Није успео да полети, разбио се «као звечка» и схватио је да од икарисања (Покушај да се уради нешто немогуће) «нема леба». Никола Тесла је као дечак био задивљен описом Нијагариних водопада и маштао је да ту сагради велику турбину која ће стварати електричну струју. Двадесетак година касније, 15. новембра 1896. године, та жеља му се остварила пуштањем струје до града Буфала. Једна од бројних легенди каже да је Тесла развијао уређај за земљотресе. Тако је једном приликом позвао Марка Твена, писца романа Том Сојер да присуствује његовом експерименту. Умро је 7. јануара 1943. године у Њујорку. Сваке године 10. јула, обележава се годишњица његовог рођења. Ове године је прослављено 160 година од његовог рођења. Умро је сиромашан, али је био један од најкориснијих људи који су икада живели. Оно што је створио је велико и како време пролази, постаје још веће. Његова заоставштина и урна са пепелом налазе се у Теслином музеју.

Смиљану, а нижу реалну гимназију у Госпићу. Од ци. Доста је читао, проводећи многе часове у памћење и претеране хигијенске навике. рављао се годину дана. На студије елек-техничку школу у Грацу. Био је марљив оценама. Професори су га волели и це-решење задатка на табли оног трена пре него што пита: «Ко ће...». Генијал-

голубовима, јео је само кувану храну је врло духовит. Тесла до толике мере ти са женама које их носе. У Њујорк се лази до епохалних открића у области ничну струју, обртно магнетно поље, струје високе фреквенције, радио и те-смартпхоне развио је 1901. Његов мотор вао да дискредитује на сто начина. Да би електрично коло и упалио сијалицу «глумећи» ном је дошао у Србију, државу народа ком је при-падао. Упркос томе, увек је знао ко је и шта је, незаборављајући стабло и грану чији је лист: «Као што видите и чујете, остао сам Србин и преко мора, где се испитивањима бавим. То исто треба да будете и ви и да својим знањем подижете славу Српства у свету.» Једини је Србин по коме је названа једна међународна јединица мере, јединица мере за густину магнетног флукса или јачину магнетног поља. Као дечак, прича каже, скочио је са куће држећи кишобран. Није успео да полети, разбио се «као звечка» и схватио је да од икарисања (Покушај да се уради нешто немогуће) «нема леба». Никола Тесла је као дечак био задивљен описом Нијагариних водопада и маштао је да ту сагради велику турбину која ће стварати електричну струју. Двадесетак година касније, 15. новембра 1896. године, та жеља му се остварила пуштањем струје до града Буфала. Једна од бројних легенди каже да је Тесла развијао уређај за земљотресе. Тако је једном приликом позвао Марка Твена, писца романа Том Сојер да присуствује његовом експерименту. Умро је 7. јануара 1943. године у Њујорку. Сваке године 10. јула, обележава се годишњица његовог рођења. Ове године је прослављено 160 година од његовог рођења. Умро је сиромашан, али је био један од најкориснијих људи који су икада живели. Оно што је створио је велико и како време пролази, постаје још веће. Његова заоставштина и урна са пепелом налазе се у Теслином музеју.

Бојдан Планиншек и Кјара Илић 7-3

Ноћ истраживача

Под слоганом „Истражи, прикажи, знање потражи“ 1.10.2016. године одржана је седма Ноћ истраживача посвећена савременим миграцијама, током које су сви заинтересовани могли да учествују у најбољој научној забави. Ученици су могли да сагледају феномен миграција и науче нешто ново из археологије, астрологије, орнитологије, лингвистике, антропологије.

Истраживачи и научници су покушали да кроз забаву и популарну науку покажу ученицима како свакодневно, уз огромну вољу,могу да мењају свет на боље.

Фестивал науке - чиста десетка

Од 15. до 18. децембра 2016. године у Београду је одржан јубиларни 10. Фестивал науке. Бројни посетиоци, ученици основних и средњих школа, уживали су у разним експериментима и најновијим научним открићима. Имали смо прилику да уживамо ходајући по Марсу у условима слабе гравитације. Хемичари су нас одушевили необичним експериментима. Правили су суви лед и слонову пасту за зубе. Упознали смо се са тардиградама, малим бићима који су толико отпорни да чак могу да преживе у свемирским условима. Фестивал је имао и васпитно образовни карактер, тако да смо на занимљив начин научили о негативном утицају алкохола и наркотика. Очекивано, највеће интересовање изазвао је велики ласерски шоу и постављене две 3Д холограмске пирамиде. У част нашег великог научника Николе Тесле имали смо прилику да видимо реплику његовог чувеног трансформатора и калема који је у рукама знатижељних ученика имао улогу музичког инструмента. Најмлађи су уживали у свирању на распеваном воћу и поврћу и дружењу са поларним медведима на Северном полу. Како настају етерична уља, како се прави пиво, како купус мења боју, су само мали део онога што су нам студенти Факултета за физичку хемију приказали. Испробавање левитације, свирање на ласерској харфи, решавање злочина уз малу помоћ науке, откривање интелигенције код биљака и још много тога што смо имали прилике да видимо на овогодишњем фестивалу, који је био под слоганом „Чиста десетка“. Чиста десетка и за наставницу хемије Биљану Тадић, која нас је на занимљив и забаван начин увела у свет науке.

Ива Димиријевић 7-1

ВОДА

Иако је вода један од основних услова за живот, човек о њој не брине довољно. У данашње време због пораста броја становника и брзог развоја индустрије и пољопривреде, у многим деловима света слатке воде нема довољно. Чисте воде која се може употребити за пиће у природи је све мање, а и количина која постоји стално се загађује. Људи већ вековима у воду бацају свој отпад, а данас воду загађује и водени саобраћај, ђубрива и пестициди са обрадивих површина, растварачи и детерџенти из домаћинстава и фабрика и метали из индустријских процеса. Сви ови загађивачи се шире преко река и доспевају до већих водених површина. Директни облици

загађивања представљају отпадне воде, које човек ствара убацујући штетне материје, које директно излива у речне токове. Индиректно вода се загађује у процесу спирања штетних хемијских материја у земљишту. На том путу оне прелазе у подземне воде, одакле процесима природног кружења воде сигурно долазе до река, језера, мора, најчешће у виду киселих киша. Загађење воде често је и последица несрећа. Бродови који транспортују нафту понекад се оштете услед олује или судара. Нафта која исцури са брода наставља да се разлива по површини отвореног мора или реке, а воденим струјама долази и до обале. Тада на хиљаде беспомоћних птица и животиња страда, а еколошке последице су велике.

Тровање и масовна смрт риба, сисара, птица и других водених организама који живе у води или близу ње, најтеже су последице загађивања воде. Масовно нестајање одређене групе организама у води ремети природне односе у биосфери и изазива велике промене у читавом воденом екосистему.

Загађивање воде отровним материјама има велике последице на човека. Јако загађена вода не може се користити нити за пиће, нити за наводњавање пољопривредних површина. Да би се могла користити, неопходно је потрошити много новца и енергије за њено пречишћавање, како би се довела у употребљиво стање. Чисте, питке воде данас има све мање, наше резерве се смањују. Човечанству прети несташица воде, а осим тога, отпад који убацујемо у воду често завршава у телима водених животиња, па се може вратити нама као храна. Мере заштите воде врло су битне, а и неопходне. Смањење отпадних материја које се испуштају у водене токове постиже се најчешће филтрацијом, специјалном заштитом изворишта и планирањем и постављањем депонија фабрика даље од водених површина. Чишћење већ загађене воде могу обавити биљке и микроорганизми природним путем, или човек хемијским путем, убацавањем одређених хемијских средстава која неутралишу штетне материје.

Александра Давинић 8-1

Интервју са Александром Давинић 8-1

Када си приметила да имаш талента за цртање и писање?

- Још када сам била мала највише од свега сам волела да цртам и пићем песме. Моји родитељи и људи у мом окружењу су моју даровитост врло брзо приметили.

Уз њихову подршку и помоћ, развила сам те таленте.

Како су друга деца прихватала твој таленат и то што си се по њему издвајала?

- Углавном су били љубоморни и трудили се да умање мој рад и труд, али било је и оних који су га заиста ценили и подржавали ме.

Да ли си наилазила на препреке?

- Да, враћали би ми радове са конкурса јер нису веровали да су то моји радови, па чак су и неки чланови породице сумњали у мене.

Моје радове су враћали са образложењем да то што ми родитељи пишу саставе није у реду. Често би их звали и говорили им да би требали да ме пусте да уживам у детињству.

Да ли си икада помислила да одустанеш?

- Наравно, често сам потцењивала себе и мисила како је бесмислено да се бавим тиме.

Понекада је пролазило и по неколико недеља, а да ништа не напишем или нацртам.

Како успеваш све да постигнеш, поред школе и обавеза?

- Често немам времена, зато што покушавам да будем одлична у школи, али ипак увек се нађе времена за оно што волим, иако то захтева да понекад ни не спавам.

Колико сада обрађаш пажњу на то шта други мисле?

- Постала сам много јача и много ме мање дотиче то што други мисле.

Раније сам много пажње придавала томе и трудила се да будем што боља, али током времена схватила сам да нам не желе сви добро и почела сам да придајем значај само људима за које знам да ми желе само добро.

Ко је твој највећи ослонац?

- Мој највећи ослонац је моја мама, која је увек ту за мене. Наравно ту су и други ближи чланови породице као и наставница српског која ме подржава још од петог разреда и помаже да пребродим многе препреке.

Шта би поручила другој деци која можда имају исте проблеме?

- Никада не одустајте, а што се тиче љубоморних људи они су увек ту да нас подсећају колико смо успешни у томе што радимо.

Теодора Тагић 8/1

Песма

Гледала сам је док ми је прилазила,
пробијала се кроз таму
као једини извор светлости.
Анђео сломљених крила,
разлог моје радости.

Била је нерешива загонетка,
коју је мало њих могло да схвати,
а ја сам знала од почетка
да је нешто што вреди чувати.

Ишла је кроз живот затворених очију
и видела само оно у својој глави.
Сада је ту и заробљена,
без наде да ико може да је избави.

Када бих само могла да јој дам своје очи,
само да може себе да види,
онако дивну, какву је ја видим.

И своје срце бих јој дала,
само ако би тада коначно знала
да је волим неизмерно.

Она је океан брига,
потопиће свакога ко покуша да јој приђе.
За њу се вреди пробити кроз свако невреме
због оног кратког осмеха
који само што не наиђе.

Она је цео универзум,
са модром галаксијом преко својих леђа,
која крије величанствени ум
и мило лице ишарано стотинама сазвежђа.

Она је деструктивна мисао,
спремна да све уништи, експлодира,
али у исто време немогуће је избећи
завист од њеног разорног додира.

Она је снажна олуја, од које сви беже.
Бучан гром одзвања јој кроз главу
као да у њој никада неће бити спокоја,
равнотеже.

Нисам веровала да је могуће,
да из толико несавршености изађе овако
савршено биће.

Покушавам да је представим свету,
да је овековечим на овом папиру и
претворим у разумљиве речи
и зато њено име чини посвету.

Не могу сви да је именују
јер она је већ сама песма,
а ја само желим да је чују.

Александра Давинић 8-1

Другарство је...

Другарство је све што можеш да пожелиш.
Другарство је када са неким јабуку делиш.

Другарство је када имаш друга
и кад те он теши када те савлада туга.

Другарство је као кишна кап,
која се чује тап, тап, тап,...

Другарство је као птица на грани.
Другарство је када те друг брани.

Другарство је нешто најлепше на свету.
Другарство је када са другом певаш у дуету.

Јана Живковић IV-3

Тајини колачи

Кад год ми се нешто
пред очима смрачи,
ту су сви ти слатки
и леви колачи.

Брашно, путер, мало јаја,
и испадне савршен колач,
по мом имену – Таја.

Ко још тврди: „Не постоје посластичарке младе!“
вара се, ево ја сам наследница
моје баке Раде.

Љубичасти, плави или розе,
све то зависи од рецепта и дозе.
свака ми је боја бајна,
када је у питању моја чоколадна тајна.

Зато веруј,
јесу мали, али много значе,
када их пробаш,
никад нећеш престати да једеш Тајине колаче.

Таја Чуровић IV-1

Стоп насиљу

И пре него што ти крене рука,
сети се да смо обојица деца,
можда ће нечија мајка да јеца!

Зашто не би имао друга?
Ружно је да се вређа и руга!

Можда ме твоје речи боле,
можда од стида спуштам главу доле,
и ти тада мислиш да сам слаб,
да не вредим,
мислиш да сам кукавица
јер пред тобом бледим.
Али ја тако купујем време,
да се мало боље загледаш у мене,
да видиш дечака који жели да се дружи
и да ти још једном руку пријатељства пружи,
да видиш да је страх уствари нада и туга
и како пати једна дечија душа
што се од насиља гнуша!

Лука Тојаловић IV-2

Кад би мени дали

Кад би мени дали један дан
и кад бих имао какву моћ,
облетео бих планету за једну ноћ.

Са другарима бих летео сваки час,
а то је остварење сна за нас.

На златној месечини летели бисмо лако
и бацали бомбоне да срећан буде свако.

Да пробијемо сунце иза густих облака,
да нас опет красе цветови мака.

Били бисмо срећни да имамо тај чаробан дан,
јер велика је ствар бити радостан.

Вучејић Давор IV-3

Моја Звездара

Свако треба да познаје прошлост места у коме је одрастао. Историју свог краја, у коме одрастам, сазнала кроз једно веома занимљиво путовање.

Једног недељног јутра сам са другарицом Анастасијом кренула код баке и деке који живе у Малом Мокром Лугу. Договориле смо се да се нађемо на трамвајској станици код Вуковог споменика. За неколико минута наишао је трамвај број 7 који је био скоро празан. На последњем седишту седео је старији дека. Одмах смо га приметиле јер је био чудно обучен. Имао је црно одело из чијег џепа је вирио ланац од златног сата, сиви шешир и тамни дрвени штап у руци. Носио је наочаре, а лице је красила седа брада. Подсетио ме је на професора Косту Вујића.

Селе смо на седишта поред чудног деке. Погледао нас је и упитао куда идемо. Одговориле смо да идемо у Мали Мокри Луг. Кад је питао колико познајемо Звездару, помислиле смо да је дошао из другог града и да му треба помоћ. „Која станица Вам треба?“, питале смо. Дека се насмејао и рекао: „Не треба ми станица, али бих вас радо упознао са Звездаром“.

Трамвај се зауставио и дека нас је позвао да кренемо са њим. Изашли смо из трамваја и схватиле да све изгледа другачије. Питале смо деку где смо и зашто све изгледа другачије, као да смо се вратиле у прошлост. „Ово је путовање кроз прошлост Звездаре“, одговорио је дека. Било смо збуњене, али и срећне што путујемо кроз прошлост. Трамвај број 7 постао је времеплов!

„Сада смо на брду Велики Врачар, овде је настала Звездара“, рекао је дека. Позвао нас је да упознамо и његовог пријатеља. Стигли смо до опсерваторије. Испред је стајао господин са брковима, у оделу и белој кошуљи са црном лептир-машном. Дека нас је упознао са њим. Био је то професор Милан Недељковић, први српски астроном. Биле смо веома узбуњене што смо га упознале. „Звездарница“ се налазила на брду и управо је по њој Звездара добила име. „Одавде се најлепше виде звезде“, насмејано је рекао професор.

Заједно са деком поново смо ушли у трамвај и наставили вожњу Звездаром. Дека нам је рекао да ће нас трамвај број 6 одвести до „краја Београда“. Изашли смо на последњој станици. Око нас су биле липе и високи јабланови. Пут је био поплочан каменим коцкама. Поред пута је био дугачак канал преко кога су били дрвени мостићи. Дека је рекао да је време да се одморимо и да идемо у најбољу кафану на Звездари. Одвео нас је до чувене Цветкове кафане где смо пили бозу и гледали у расцветале липе. Газда Цветко нам је донео колаче и поздравио се са деком. На овом месту настала је Цветкова пијаца.

Даље смо наставили пешке. Испред нас су се простирале ливаде и шуме. После дугог пута стигли смо у Мали Мокри Луг. Окружили су нас људи који су личили на Кинезе. Били су ниски, тамнопути са косим очима. Дека нам је рекао да су то Калмици, монголски народ који је дошао из царске Русије и који се овде населио. Одвели су нас до Будистичког храма. Анастасија и ја биле смо изненађене. Толико пута смо биле овде, а нисмо знале да је некада ту постојао први Будистички храм у Европи. Нажалост, срушен је током Другог светског рата.

Дуго смо гледале у ту необичну Звездару. Дека нас је потапшао по рамену и рекао да је ово крај заједничког путовања. Поручио нам је да будемо поносне што живимо на Звездари и да се увек сећамо овог занимљивог путовања. Дека је сео у кочију и отишао у непознатом правцу. Са њим је нестала и стара Звездара. Око нас је опет све било као и пре. Високе зграде, много људи и градска гужва. Моја Звездара сада изгледа сасвим другачије. Од када сам упознала њену историју, посматрам је другим очима.

Андреа Арсић, 6/1

Јесен нас је посетила

Јесен је чекала да прође дуго, топло лето, а затим је дошета у наше крајеве. Сада је био ред на њу да влада природом.

Јесен је била висока и витка. Коса јој је била дуга и направљена од облака. Када би замахнула главом, сиви облаци би се расули по небу. Из њеног шапата ширила се хладноћа и завлачила у сваки ћошак. Када би викнула, олујни, хладни ветар би се заиграо по природи. Махнула би својим плаштом, а са дрвећа би полако опадало лишће. Гране су остајале голе. Птице су напуштале своја гнезда, а јесен их је пратила док су одлазиле на југ. Јесен је корачала чврстим кораком и доносила је кишу свуда где прође. Оно што би додирнула постајало би јесењих боја, сиво, жуто и црвено. У наручју је донела прегршт јесењих плодова. Када су је животиње угледале, разбежале су се да скупљају зимницу. Пожуриле су да направе своја склоништа и јазбине. Јесен је подсетила људе да купе кишобране и топлије капуте. Она је једним својим дахом натерала децу да своју игру преместе са хладних улица у топле домове.

„Ове године“, рекла је јесен, „живећу овде још три месеца, док не дође зима да ме смени“.

Нешић Марко IV-3

Моја Звездара

Да ли сте знали како је Звездара добила име? Недалеко од моје улице, у Звезданом гају, налази се опсерваторија. Због предивног звезданог призора ноћу, читава област добила је име Звездара.

Милијарду звезда на небу одасјава староседеоце овог дела града. Ми, Звездарци, знамо да свако има по једну звезду на небу која га прати, чува, чека... Док шетам, гледам око себе и схватам да је моја Звездара прелепа. Плућа Београда су други назив за звездарску шуму. У њеном подножју налазе се прелепе, велике куће, чије мирисне, цветне баште улепшавају сваки кутак улица. Тако се доје разливају преда мношвом, а мириси из пекара шире мојим крајем. Ужурбаним корацима, људи са пијаца Ђерам и Цветко, иду кући да би попили кафу купљену у познатој пржионици кафе на Славујевом венцу, где се некада давно чула песма предивних славуја. Идући тако даље, врло брзо се стиже и до једне од већих улица града, Булевар краља Александра, у чијој се непосредној близини налази парк са спомеником Вуку Караџићу. Моја Звездара нуди много тога. Ту су позната београдска позоришта - Звездара театар, Вук Караџић, као и Спортски центар Олимп у коме возим бицикл и идем са другарима лети на базен. Када дође октобар и када се стопе доје по свим деловима Звездаре, највише волим да сакупљам кестење са другарима и шутирамо опало лишће по парковима. Зимом, када падне први снег, ми деца, заузимамо прве слободне низбрдице и санкамо се.

Свако годишње доба носи нешто ново, чаробно и магично, али једно остаје исто - сјај звезда на Звездари.

Вања Буквић 5-4

Моја Звездара

Можда је Звездара за већину људи само једна општина у мору општина које чине град Београд, само обично место које памте по споменику Вуку Караџићу, Новом гробљу, Звездарској шуми, Булевару краља Александра или Ташмајданском парку. За неке, који нису имали прилике или времена да уживају у многим чаробним местима, којих је Звездара пуна, она је само најобичнија булеварска гужва кроз коју прођу жалећи се и трубећи сиренама, не схватајући да се иза танког стакла аутомобилског прозора, крије једна од најлепших општина овог града.

За мене, тамо се не налазе само лепа места и историјски споменици, него нешто много важније, моје детињство. Моји први кораци и први падови праћени одраним коленима и модрицама, испрани сузама. Моја прва вожња бицикла и ролера и срећа и задовољство након успешних вожњи без придржавања. Моје прве речи и први разговори, прва научена слова, моја Основна школа "Иван Горан Ковачић", први пријатељи и прва снажна пријатељства. Прве шетње Звездарском шумом и прве игре у Вуковом парку су ми неке од омиљених успомена.

Сећам се тог времена када сам била толико мала да је мој дека са којим сам свакодневно ишла у шетње, морао да се сагиње како би ме држао за руку. Нисам заборавила ниједан корак по стазама Звездарске шуме. Још увек могу да осетим хладне секунде када ми снег са неке гране падне на нос или се по која пахуља уплете у моје трепавице или косу. Могу да чујем шуштање сувог, опалог лишћа и пуцање танких грана под ногама. Сваки цвет који сам тамо убрала за маму и баку, и даље кроз моје сећање прелепо мирише. У бистрим барицама насталим после кише, и даље се пресликавају моји осмеси, а сваки срећни узвик или песма коју сам певушила у пратњи декиног звиждања и даље одјекује шумом уз цвркоте птица. Све оне безазлене дечије тајне које сам шапутала шупљим стаблима и даље су добро очуване, а све оне веверице којима сам пред носем узимала орахе, још увек чекају да им их вратим.

Још једно место на коме сам провела најсрећније моменте свог детињства је Вуков парк. Мекане травнате површине које су увек биле савршено зелене, комбиноване са светло сивим каменим стазама и ишараним дрвеним клупама, чиниле су савршено место за опуштање. Хладни велики споменик Вука, увек је био нешто што ми је привлачило пажњу, а декине приче о његовом раду као да су га оживљавале. Често сам имала осећај да док га тако гледам с дивљењем и он мени узвраћа поглед.

Памтим полазак у вртић, а затим и у основну школу коју ове године завршавам. Кроз маглу ми се провлаче сви цртежи које сам кредом нацртала по звездарским улицама, које је киша понела са собом и свака песма коју сам писала инспирисана звездарским пејзажима. И ако једног дана будем морала да напустим овај крај, своје детињство, све дивне успомене заувек ће остати у дугим шетњама и Вуковим очима. Моје срце ће увек бити адресирано на Звездару.

Александра Давинић 8-1

Сустрет са Малим Принцом

Било је хладно јесење јутро. Када су јутра таква, волим да изађем да прошетам. Изашла сам из куће и удахнула свеж, ледени ваздух. Лишће је шушкало под мојим ногама. Није било много људи. Пажњу ми је привукао један мали дечак.

Носио је дуго црвени шал и шетао се између дрвећа. Када би неком дрвету помиловао кору, изгледало би као да комуницирају. Приметио је да га посматрам и дошао је до мене осмехујући се. "Здраво", рекао је, "Како се зовеш?" Одговорила сам му, а онда се и он представио: "Ја сам Мали Принц." Помислила сам да је то нека шала, можда га тако зову зато што подсећа на радозналост дечака из књиге. Била сам сумњичава, али сам га упитала: "Како си дошао овде?" Мали Принц се изненадио што знам ко је он. "Дошао сам са свог астероида. Волео бих да видим господина пилота поново." Није ми се свидело што баш ја морам да му пренесем тужну вест, али осећала сам да морам то да урадим: "Жао ми је, Принче, али пилот је умро. Можда пре неких седамдесет година." Изгледао је веома тужно. Тихо је питао: "Зашто ви одрасли толико волите бројеве?" Нисам била сигурна како да одговорим. "Ја нисам одрасла особа, заправо, нисам много старија од тебе", збуњено сам рекла. "Бројеви нису важни, тако и за године. Ако си стар у души, није важно колико имаш година", рекао је Мали Принц. Нисам ово очекивала од њега. Увек сам га замишљала као дечака који поставља много питања, а не да даје тако мудре одговоре. "Ја мислим да су бројеви битни, макар у неким случајевима, ако волиш бројеве, не значи да немаш машту." Изнела сам своје мишљење. Мали Принц је неко време размишљао о бројевима, а онда ме је питао: "Какви су то случајеви?" "Замисли да на једној планети има тачно четири хиљаде и троје људи. Свако од њих је важан и свако од њих значи нешто". "Да ли су људи увек тако прецизни?", упита Мали Принц. "Па... рекла бих да нису. Можда си ипак у праву", рекла сам, али онда сам додала, "има много ружа на свету, али твоја Ружа је за тебе једна. Један је број." Мали Принц се уозбиљи. "Моја Ружа је болесна." Покушала сам да га посаветујем, али не знам много о баштованству. Ипак сам му рекла да је негује и воли као и до сада.

Јесте да је цвеће пролазно и њој можда није много остало, али она није било који пролазни цвет, јер је Мали Принц воли. Ако је он чува у срцу, она никада неће бити заборављена.

Лена Митровић 7-1

Музика мог детињства

Зум, зум, зум, зум, зум... То су први стихови којих се сетим када помислим на музику мог раног детињства. Песму „Заклео се бумбар“ сада слуша мој млађи брат, а родитељи су ми рекли да су је и они слушали када су били деца.

Вероватно да нема детета у Србији које није одрасло уз ову песму. Прво су нам је певале маме, тетке и баке док су нас успављивале, а онда смо речи песме учили у вртићу. Тада их нисам најбоље разумео, само сам замишљао велику ливаду са пуно цвећа и животиња. Касније, када сам боље упознао природу, схватио сам зашто се бумбар уствари љути. Љут је био јер му животиње, које се хране травом, успут поједу и цвеће са којег он жели да скупља нектар.

Данас слушам другачију музику, најчешће страну, као и већина мојих вршњака. Међутим, недавно је једна страна музичка група на концерту у Београду отпевала ову песму на свој начин и поново ме подсетила на њене веле стихове: зум, зум, зум, зум, зум,...

Марко Тошковић IV-3

Данас је као јуче

Данас је као јуче,
ветар дува, ветар хуче,
а у дворишту лаје и
смрзава се мало куче.

Напољу је хладно,
напољу је ледено,
а има и једно мало срце медено.

То је мало и брижно дете,
које се смрзава.
Знаш ли то, велики свете?

Нека деца данас дом немају
док хладна времена вребају.
Они су без породица, без дома свога.
Допире ли ова песма до срца твога?

Андреа Георгиев, 6/4

Ана Селмаковић

Огледни час музичке културе

У одељењу 5-2 је 25. октобра 2016. године одржан огледни час музичке културе. Припремили смо презентације о народној традицији. Сви су понешто научили и забавили су се. Затим смо свирали металафон, певали смо народне песме и играли уз њих. Слушали смо извођење песме на гајдама и описивали смо их. Свима се свидело то што су ученици верно приказали народну ношњу, народне игре, обичаје и песме. Сви ђаци су уживали, а и наставница. Нисмо знали да ћемо се сви тако забавити. Мислили смо да ће овај час бити као и сваки други, али после два минута смо схватили колико то може бити интересно. Табла је била пуна фотографија народне ношње, инстру-

мената и игара. На свим столовима су се налазили металафони и деца су била весела. Наставница нам је показала фрулу и објаснила нам је како се свира на њој. Када је наставница рекла да почнемо да се спремамо јер ће ускоро да звони, сви смо се растужили јер смо баш уживали на часу и надамо се да ћемо поново имати такво искуство. Овај час нам је помогао да још више заволимо музику и културу и научимо нешто више о нашој народној традицији.

*Вук Срејић, Филип Вујовић, Филип Милановић,
Алекса Бранковић, Ирина Анђић,
Петра Јоунис, Сара Бајровић, Нађа Пошћичкић 5-2*

Џез је америчка музика настала у 20. веку. То је музика коју су црнци створили и она је једини оригинални амерички жанр. Џез се годинама мењао, тако да постоји више врста, начина свирања џеза. Једна од најпознатијих подела јесте на класични, старији и новији. Најпознатији извођач џеза је Луис Амстронг. Он је је сва своја дела изводио на труби. Имао је специфично, промукао глас који је дочараво џез музику. Ова музика се најчешће изводи на: труби, саксофону, кларинету, тромбону, флаути, обоји, а некад чак и на рогу. У данашње време џез се слуша у џез клубовима, концертним дворанама, али и учи на џез академијама. Занимљиву презентацију о џезу је имала група ученика 7-1 на часу музичке културе.

Бојана Ерцеј 7-1

Мода: Коко Шанел

Габријела Шанел, је једна од најистакнутијих модних дизајнера, иноватор је и промотер практичног начина одевања. Једноставност је кључ праве елеганције. Лансирала је нови модни стил инспирисан линијама мушке одеће. Женско одело: сукња до колена, сако, мала црна хаљина и парфем „Chanel No. 5“. Искреирала је модни стил: ручне торбице с дршкама од златних прстенова спојених у ланац, огрлица од бисера и равне ципеле.

презентација са огледног часа музичке културе

Бојана Ерцеј 7-1

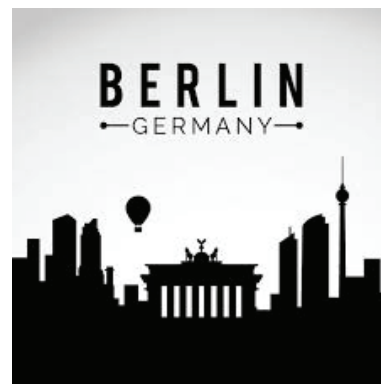

Deutschland ist ein interessantes Land, und das sind nur einige der interessantesten Fakten über es:

1. Das Erste gedruckte Buch der Welt, die Gutenberg-Bibel, wurde in Deutschland gedruckt.
2. In Deutschland gibt es mehr als 1000 Arten von Würstchen.
3. Deutschland hat mehr als 82 Millionen Einwohnern, darunter 7,3 Millionen Ausländer (darunter 1,7 Millionen Türken).
4. Die Deutschen sind die zweitgrößte Bierkonsumenten der Welt, nach dem Tschechen.
5. Die meisten Taxis in Deutschland sind "Mercedes".
6. Es gibt 102 deutschen Nobelpreisträger seit 2009.
7. Es gibt über 150 Burgen in Deutschland.
8. Es gibt über 300 Arten von Brot in Deutschland und es gibt auch Brot Museen.
9. Es gibt noch mehr Fußball-Fan-Clubs in Deutschland als irgendwo sonst in der Welt.
10. Der Zoologische Garten in Berlin ist der größte Zoo in der Welt.
11. Deutschland war das erste Land auf der Welt, das die Sommerzeit eingeführt hatze.
12. Gemessen an der Anzahl an Museen, Theater und Bibliotheken ist Deutschland das Land mit den meisten Möglichkeiten für kulturelle Aktivitäten.

Немачка је занимљива земља и ово су само неке занимљивости о њој:

1. Прва штампана књига на свету, Гутенбергова Библија, је штампана у Немачкој.
2. У Немачкој има више од 1000 врста кобасица.
3. Немачка има више од 82 милиона становника, а међу њима 7,3 милиона странаца (1,7 милиона Турака).
4. Немци су на другом месту на свету по конзумирању пива, после Чеха.
5. Већина таксија у Немачкој су марке "мерцедес".
6. Немачка има 102 нобеловца од 2009. године.
7. У Немачкој има око 150 двораца.
8. У Немачкој постоји око 300 врста хлеба и постоји Музеј хлеба.
9. У Немачкој има више фудбалских навијача него било где на свету.
10. Зоолошки врт у Берлину је највећи зоолошки врт на свету.
11. Немачка је прва земља на свету која је почела да користи летње рачунање времена.
12. На основу броја музеја, позоришта и библиотеке, Немачка је земља са највише културних активности.

Исидора Перовић 7-1

ФИЛМ „АЛЕНЊКИЈ ЦВЕТОЧЕК“

До сада се у нашој школи нису снимали филмови, ово је први 15 минутни филм. Од прве недеље новембра па све до 22. децембра 2016. године се радило на филму - Аленички цветочек, по истоименој руској бајци. Након што су изабрани глумци почели смо са радом. Прво смо веждали текст, у чему нам је помогла професорка руског језика Драгана Бајчета, као и студенти са Филолошког факултета. Након што смо проведжали сцене, почели смо и са снимањем. Филм се снимао у камерној сали наше школе. У овом филму су глумили Павле Ђорђевић 8-1, зачарани принц, Ивана Игњатовић 8-1 принцеза, Урош Блажић 8-1, отац, Сара Которчевић и Катарина Поповић (ученице 6. разреда) сестре и Ненад Андрејић (ученик 6. разреда) очев помоћник. Музичку нумеру отпевала је Андреа Пралица 8-3, а пратња током целог филма биле су Кристина Марјановић 7-1 на флаути и Лена Благојевић 7-1 на хармоници.

Камерман је Јана Тодоровић 5-3. За монтажу и ефекте су задужени Павле Ђорђевић и Александар Шћекић (ученици 8. разреда). Снимање филма је било занимљиво, али и тешко. Надамо се да ово није последњи пројекат ове врсте. Захваљујемо се проф. Драгани Бајчети и студентима са Филолошког факултета. Рад са студентима донео нам је нова сазнања о руском језику и њиховој култури. Било нам је битно да се потрудимо да екранизација испадне добро, а уједно смо и студентима донели позитивне резултате. Студенти Филолошког факултета са катедре за Руски језик, њиховност и културу су нам рекли да је и за њих ово нови пројекат, организован са циљем да студенти стекну одређено искуство у раду са децом

и да их подстакну да уче руски језик. Студенти су били одушевљени вољом ученика да учествују у овом пројекту. Све похвале школи и наставници руског језика Драгани Бајчети.

Ивана Игњатовић 8/1, Лена Благојевић и Кристина Марјановић 7/1

TOP 3 BEST GAMES OF THE YEAR

1. *The Last Guardian*

The Last Guardian is a game about a boy that found a mystical creature named Trico in a cave. The game is all about puzzles and finding the way with your new pet. It is really fun. The main reason this game caught a lot of attention is because of the visual gameplay and atmosphere. It is also the third game from the ICO team and they've made really good games before. The developers needed ten years to make this game. That should explain why it's so awesome. The Last Guardian can only be played on Sony PlayStation 4 (PS4) and it's expensive but if you can afford it you'll have a lot of fun.

2. *Battlefield 1*

Battlefield 1 is a historical FPS (First Person Shooter) game. The main story is based on the events that happened in the World War I, so players can use weapons and other stuff from it like the Lewis Machine-gun and the Kolibri pistol. There are two modes in the game: Single-Player and Multiplayer. Battlefield 1 is a huge improvement from the Battlefield 4. Now you can play fallen empires like the German empire and the Austro-Hungarian Empire. Battlefield 1 is a complete experience from the dawn of all-alt war.

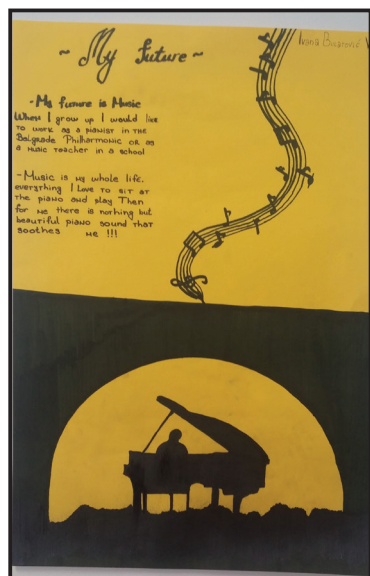

3. *Overwatch*

Overwatch is another FPS game. It's made by a company named Blizzard. Overwatch takes place in the future. It has been in development for nearly eight years. There are lots of heroes you can choose to play. There are also lots of modes in the game now, but there aren't any Single-player ones. It has good graphics and it's developed a huge fan base. Overwatch has a fast pace gameplay and I've had really good time playing it. I totally recommend it.

This is my opinion regarding the best games of the year.

By Konstantin Stošović 6/4

WOULD YOU DARE TO BE A SURVIVOR ?

If you want to survive on a lonely desert or an island you have to be ready and prepared.

I know that my close friend was alone on an island for a year and a half. He barely survived. He ate leaves, plants that he found and animals that he killed. He had to drink the sea water which was really bad. He survived on the island close to South America. And you may wondering how he came back home. Well, one night he was sleeping in his tent, and then he heard the helicopter's sound. He woke up and saw eight lifeguards. My friend was really confused. They took him and said that he was safe. The lifeguards gave him food in the helicopter and water and he went back to Europe to his family.

So, now you see how hard is to be a survivor. If you are ready to be alone on an island for a year - be equipped.

By Andjela Mijić 8/3

BALLOON

Small child
Confused by his own reflection
Reaches out
To catch a glimpse
Of this pure white perfection.

His colorful spirit
Forever lies in the trees
His soul still tracking
His laughter in the breeze.

His first step in the ocean
Brave, but quite insecure
Unaware of his sense of motion
He stared at the infinite azure.

And then he just gave up
Until he felt nothing at all
It was so sad to see
The world, the ocean
Swallow him whole.

He was sent off with kind words
That came right from my heart
And honest cries
That tore him apart.

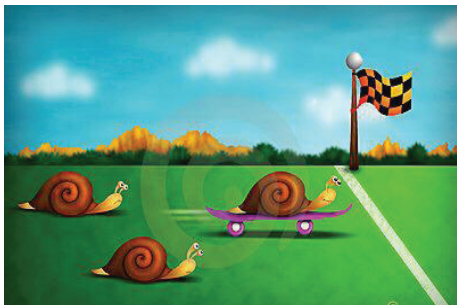
We'll help him find his way
At any cost
We think as this balloon flies away
For one more life we lost.

By Aleksandra Davinić 8/1

If you were stranded on a desert island...

and could only have 2 things, what would they be?

TOP 3 WEIRDEST SPORTS

1. Cheese rolling

For over 200 years, people gathering at Cooper's hill during England's spring holiday have incurred bumps and broken bones in race for cheese. Fun chaos is the annual cheese rolling event, where arbiter rolls a wheel of cheese down the hill, which participants chase. The winner of the game is the person who grabs the cheese. This game is very interesting because the hill is so steep, that not many contestants finish the game, and many of them end up in a hospital with broken bones.

2. Shin kicking

This is a combat sport where two participants kick each other in the shins. This game is played in such a way that contestants would kick one another's shins until one of them either gives up or falls down. It is quite a painful game and it can end up with severe injuries. In order to protect their shins from injuries, contestants fill in their trousers with hay, at the same time wearing heavy steel enforced leather boots, which help them kick harder and inflict injuries faster.

3. Snail racing

This bizarre game began in the West of England. People often spend months training their snail to go in a straight line and fast. The sport began in 1960's and has had annual tournament every year since then. Trainers and spectators place large bets on the snail as a form of prize for their training. Despite racetrack only being 14 inches long, it can go on for hours.

By Dimitrije Čanović 6/4

ODE TO BLUE

Why is it represented as such a sad colour?
Depression, sorrow, even pain
They are all attached to this colour's name.
Why?

Everyone just looks at it that way, as a threat
Never noticing that it's much more than that.

It's the colour of infinite sky,
Warm, great beyond
Utterly calming blue
Watching over all
But welcoming few.

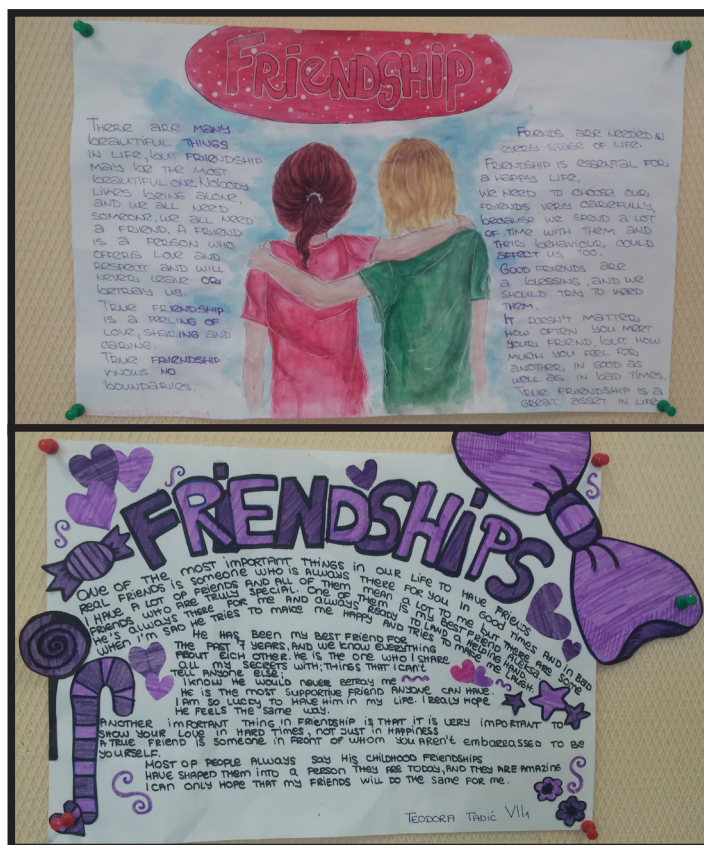
It's the colour of the sea
Guarding sandy beach
Washed in glee
Out of everyone's reach.

It's the colour of the most honest eyes
Piercing cold, but kind
Sound of joyful cries
That always speak their mind.

It's the colour of hope
And inspiring chance
Shining through more
With our every glance.

It's not that sad
And I wish you could
Realize that it's just
Simply misunderstood.

By Aleksandra Davinić 8/1

РИО ДЕ ЖАНЕИРО

Залив Гуанабара, место будућег града, први пут су видели португалски истраживачи у експедицији коју је водио Гаспар ди Лемос (Gaspar de Lemos), 20. јануара, 1502. године, одакле и потиче назив Рио де Жанеиро (Јануарска река). Званично, град је основао 1. марта 1565. године португалски витез, братић тадашњег генералног гувернера Бразила. Првобитни назив града је био São Sebastião do Rio de Janeiro (Свети Себастијан Јануарске реке), у част португалском краљу Себастијану I. Основни разлог за оснивање града био је протеривање Француза из Бразила. Рио је основан на врху брда Шећерна глава. Касније је читав један град израстао на врху овог брда, опонашајући дотадашње средњовековне европске градове и њихову стратегију одбране. Брдо Шећерна глава је у центру града од којег се град шири ка југу и западу. Рио је остао бразилска престоница и после 1889. године, када је војска збацила монархију и успоставила републику. Главни град је био све до 1960. године када се престоница пребацује у Бразилију.

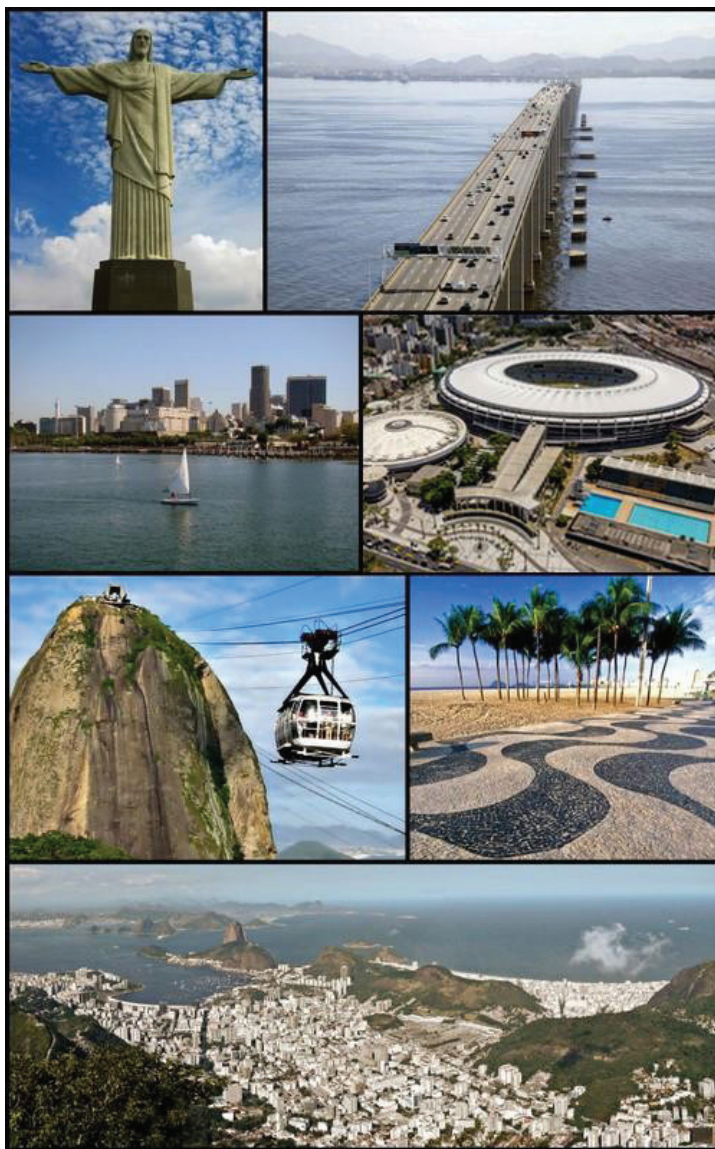
Град се по рељефу дели на два дела: Баишада Флуминенсе (ниски Рио де Жанеиро), што представља делове испод 200 метара надморске висине и Сера Флуминенсе (планински Рио де Жанеиро), који представља преко 200 метара надморске висине. Баишада Флуминенсе покрива обалу, што представља половину површине града. Област пролази кроз град Рио де Жанеиро иза којег се дижу планине Тижука и Педра Бранка. Рио има типичну тропску климу са високим температурама и влажношћу током читаве године. Летње врућине достижу и преко 40°C. Ипак, велики број водених површина и близина брда и планина, чине лето у Рију подношљивим. Падавине су честе, нарочито у летњим месецима, када су могуће и олује, али не и тропски циклони.

Рио де Жанеиро је права бојска метропола, са прелепим плажама, комуникативним људима, врхунском музиком и неоспорно генијалним духом. Рио је град у коме доминира музика врхунског квалитета самба, боса нова и бразилски дџез. Главне карактеристике града су плаже, ноћни живот, фудбал, фавеле.

Фавеле су импровизирана сиромашна насеља која се налазе у самом Риу и у његовој околини. Чак 20% становника живи у фавелама. Велики број фавела није безбедан. Постоје међутим и оне у којима се налазе банке, поште.

Карневал, самба и плаже као што су Копакабана, Ипанема и Леблон су оно по чему се препознаје Рио. Чувени Карневал званично почиње последњег петак пре ускршњег поста и траје до среде пре подне, али датум се сваке године мења. Други сличан догађај који окупља мноштво света, дешава се у новогодишњој ноћи, када се локално становништво обучено у бело окупља на плажама. Уз светлост свећа, музику и игру, у море се бацају цвеће и други поклони, док се људи моле богињи мора Јемања.

Најпознатија атракција и заштитни знак града је статуа Исуса, позната као статуа Христа Спаса (Cristo Redentor) на брду Корковаду. Ту су и брдо Шећерна глава са жичаром која иде до његовог врха, затим Самбодром - место где се одржава главна карневалска парада, као и стадион Маракана, један од највећих у свету. Процена броја становника у граду је око 6 милиона. У ширем кругу града је процењено да живи између 11 и 12 милиона становника. Ипак, Рио није највећи град у Бразилу, али је одмах иза Сао Паула. Становништво Рио чине белци португал-

ског, италијанског, холандског и немачког порекла 54,7%, мулати 33,5%, црнци 10%, Индијанци 0,3 %, азијати 0,2%. Људе из Рио де Жанеира зову Кариоке, а неслужбена химна града је „Чудесан град“ (Cidade Maravilhosa). Бразилска кухиња је спој три различите културе: староседелаца Индијанаца, португалских освајача и афричких робова ,који су радили на пољима шећерне трске. Основне намирнице су: кокос, који је заступљен у супама, у јелима са месом, морским плодовима и бројним дезертима. Тропска палма се такође користи у исхрани, маниока, пасуљ и морски плодови. Најпознатији специјалитет је сушена сољена риба и сушени морски рачићи. Заступљене су и разне врсте воћа, као што су: ацерола, гравиола, јаца, аџоцате, тапереба, маракуја, манго, папаја, и друго. Хлеб и друга разна јела праве се од маниокиног брашна. Пију се сокови од шећерне трске, лимете, наранџе, напитак из гваране и кокосово млеко. Најпознатије национално пиће је кајпириња, која се прави од лимете, шећера и кашасе (ракије од шећерне трске). Људи у Бразилу генерално живе за фудбал, стално причају о њему и играју га на сваком кораку. Рио де Жанеиро са чувеном Мараканом је један велики храм фудбала и сигурно један од најбитнијих у свету. Стадион је своје неслужбено име добио по истоименој четврти у којој се налази. Реч Маракана представља врсту папагаја из северног Бразила. Саграђен је за светско првенство у фудбалу, које је одржано у Бразилу 1950. године, са првобитним капацитетом од 200.000 места. Тренутни капацитет након реконструкције 2013. године је 78.838 седећих места. На чувеном стадиону Маракана спектакуларном церемонијом отварања почеле су 31. летње Олимпијске игре у Рио де Жанеиру. Ово су прве игре у Јужној Америци, а учествовало је око 11.000 спортиста из 206 националних комитета у 306 дисциплина. Званичне маскоте игара су Винисијус који представља комбинацију бразилске фауне, и Том као отелотворење богате бразилске флоре. Игре ће остати запамћене по томе што се у олимпијски програм вратио голф, по први пут после 1904., док се као нови спорт први пут појавио рагби. Сва спортска такмичења одржана су на укупно 38 спортских борилишта, а 33 од њих се налази у самом граду, док преосталих пет чине фудбалски стадиони у Сао Паулу, Бело Оризонтеу, Салвадору, Бразилији и Манаусу. Званичан мото игара је - Нови свет (Um mundo novo).

Кјара Илић VIIЗ

СВЕТ ЈЕ ПОКВАРЕН

I строфа:

Он је сџарији од нас,
а и даље се њонашамо ѓрема њему
као да је наш сџари, слейи ѓас.
Њеѓа не можемо сџасиѓи ѓако лако
И свима даѓиѓи ѓеѓи,
ѓоѓиѓо оно шѓио сџасавамо сада зове се свеѓи.
У овом реѓу има да вас учимо
и како ми свеѓи са индусѓириѓом мучимо.
Да, о заѓађењу има моѓи друѓари да ѓоворе
док неке корѓорације целе шуме секу и ѓоваре.

Рефрен

Будућим ѓенераѓиѓама ѓреба се ѓриѓремаѓи,
а не ѓлобално заѓреваѓи.
Ако нам од малена ѓоворе
да је свако од нас ѓоседно надарен,
како је онда свеѓи оволико ѓокварен?

II строфа

Заѓађење свеѓиа је наша Ахилова ѓеѓиа,
Земља, ваздух, вода,
човек овом земљом неће моћи више да хода,
Ако се насѓави са овим заѓађењем,
сѓаросѓи би била мисаона имениѓа.
Заѓађење у свеѓиу, као у ѓорѓи фил,
наша ѓланеѓиа биће као Чернобил
неће биѓи ни биљака, ни живоѓиѓиња ни ѓуди
само заѓио шѓио се човек не ѓруди.

Реља Симић, Никола Баѓић, Душан Пеѓковић 7-2

С обзиром да је песма снимљена, следећи корак је снимање спота, у којем ће учествовати ѓаци свих разреда и тако се укључити у акѓију заштите животне средине. Било би лепо да свако уради нешто по том питању.

Грађанско васпитање

Као и прошле, и ове школске године, ѓаци који похађају часове грађанског васпитања бавили су се заштитом животне средине.

У жељи да проблеме и загађење наше планете приближимо нашим суграђанима, ученици седмих разреда написали су неколико песама, а за једну снимили и музику.

НЕМОЈТЕ ДА НАМ ДОВЕДЕТЕ ПЛАНЕТУ У КВАР

Кад ѓуди не би трошили папир на чича-глише
На Земљи нашој стало би дрвећа више,
На славини ти воду угаси и
Неко мање језеро спаси.
Угаљ нас редовно гуши и трује,
А нико никада да нас чује.
У животу сам видео много ствари,
Ал' никако да видим ко је онај прави.
Онај који ће у главе богаташа,
Да угура да се распада планета наша.
Онај који ће да заустави загревање глобално,
И који ће успети да нас спаси тотално.
Желим да живим у свету где немам страха,
Да ми сутра од угљен-диоксида не нестане даха.
Желим дрвеће у парку да гледам,
Па да ли је неки динар вредан
Да се цела шума посече,
И да се од тих истих машина уништи цвеће?
Да ли може неко да ме разуме,
Али стварно, без икакве глуме?
Да бацање ѓубрета на улицу не буде ствар
И да нам ваздух не буде дар.
Него да буде нешто што нам је природа дала,
И да нам ѓегова чистоћа не буде шала?
Шта сам рекао, рекао сам вам,
Надам се да вам нисам био досадан,
Само вас молим једну ствар,
Немојте да нам доведете планету у квар!

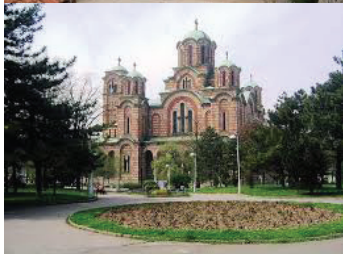
Реља Шѓиѓић 7-3

текст припремиле

Кристина Марјановић и Лена Благојевић 7-1

ХОДОЧАШЋЕ ПО БЕОГРАДУ

„Дошавши, нађох најкрасније место од давнине, превелики град Београд, који је по случају разрушен и запуство, саздах га и посветих Пресветој Богородици“, написао је деспот Стефан Лазаревић у „Повељи Београду“ када је 1403. године започео обнову града. Кроз историју Београд је био град коме су се дивили “они који су у њему живели, они који су кроз њега само пролазили и они који су га освајали”.

Један од најлепших призора је поглед са реке Саве на Саборну цркву и Патријаршију. У средишњем делу старог Београда, кнез Милош је подигао цркву чији су темељи постављени 15. јула 1837. године. Црква је посвећена Светом Архангелу Михаилу. Грађена је у српско-византијском стилу са барокним звоником. Испред улаза, налазе се гробна места Вука С. Караџића и Доситеја Обрадовића. Испред олтара се налазе мошти Св. Стефана Штиљановића. Црква се још назива и Саборни храм јер је главни храм Патријаршије, зато што се у њему одвијају рукополагања епископа, митрополита и патријараха.

Даљим кретањем ка Калемегдану, у доњем делу београдске тврђаве, са десне стране Зиндан капије, наилазимо на најстарију београдску цркву, Ружицу. Црква је посвећена Пресветој Богородици, а верује се да је назив Ружица добила по Ружи, ћерки војводе Јакше, која је подигла цркву као своју задужбину. Унутрашњост цркве Ружице осликао је руски уметник Андреј Биценко. У новије време унутрашњост цркве је осветљена помоћу полијелеја који су направљени од ратног материјала, мачева и чаура метака. Испред улаза у цркву налазе се две фигуре ратника који чувају улаз у цркву, један представља копљаника цара Душана, а други пешака из Балканских ратова. Из историјских извора из 16. века сазнајемо да је у овој цркви чувана чудотворна икона Пресвете Богородице, коју је према легенди осликао јеванђелист Лука. Капела Свете Петке подигнута је у време када је кнегиња Милица преузела мошти ове светитељке из Трнова. Мошти су чуване у цркви све до 1521. године, када су пренете у Цариград, а 1641. године молдавски војвода их преноси у Јаши, где се и данас чувају. Један део моштију Свете Петке чува се у цркви Ружици.

Пут од Калемегдана ка Дорћолу води нас до цркве Светог Александра Невског. Првобитни храм био је мањих димензија и дрвене конструкције. Изградња данашњег храма завршена је 1912. године, а саграђен је у српско-византијском стилу по пројекту прве жене архитекте у Србији, Јелисавете Начић. Највећи приложник храма, ЊКВ краљ Александар Карађорђевић, даровао је мермерни иконостас са троном за краља и икону Александра Невског.

У време владавине кнеза Милоша Обреновића, у Ташмајданском парку подигнута је стара црква Св. Марка у близини тадашњег гробља. Због наглог ширења града и броја становника, указала се потреба да се подигне већи храм. Београдске архитекте, браћа Петар и Бранко Крстић израдили су пројекат новог храма Светог Марка, по ком је саграђено данашње здање. Храм је монументална грађевина, урађена у духу српског средњовековног градитељства, по угледу на манастир Грачаницу.

Кнез Михаило Обреновић је поред свог двора подигао цркву посвећену Светом Вознесењу. Црква је завршена 1845. године, а рађена је у српско-византијском стилу по узору на манастир Раваницу. Била је намењена за грађане Савамале који нису имали своју цркву. На звоник ове цркве налази се звоно које је први пут зазвонило 1830. године приликом доношења Хатишерифа. Пренето је са звоника Саборне цркве. На спомен плочи изнад врата стоји натпис да је 1912. године пошао из ове цркве ЊКВ краљ Петар I Карађорђевић у Балкански рат.

На месту где су 1594. године биле спаљене мошти Светог Саве саграђен је највећи српски православни храм и највећи православни храм на Балкану. Идеја о подизању Храма јавила се крајем 19. века, а изградња је почела 1935. године и у више наврата је прекидана. Спољашња градња је завршена 2004. године, а радови на унутрашњој декорацији још увек нису готови. Храм је саграђен у српско-византијском стилу, по пројекту архитеката Богдана Несторовића и Александра Дерока. Унутрашња висина од пода до врха куполе износи 65 м, а спољашња висина храма са крстом на куполи износи 79 м. Највеће постигнуће било је подизање централне куполе тешке 4000 тона. Она је била направљена на земљи, а затим је заједно са бакарним покривачем и позлаћеним крстом подигнута и постављена на зидове. Подизање куполе трајало је 40 дана. Испод пода Храма налази се крипта укупне површине 1800 м² у којој се довршава градња цркве византијског стила посвећене Светом великомученику кнезу Лазару. Куполе храма украшава 18 позлаћених крстова, главни крст је висине 10 м и 49 звона – 4 клатећа и 45 свирајућих звона. Укупна тежина свих 49 звона достиже 23 755 кг, највеће звоно је пречника 204 цм, а најмање 20 цм. Црква може да прими 10000 верника, а на три хорске галерије може да стане 700 хориста. По запремини главног молитвеног простора изграђени храм ће бити највећа активна православна црква на свету. Храм Светог Саве се сагледава са свих прилаза Београду.

Мој пут по Светој гори

На Свету гору кренуо сам из Захумске улице у којој живим, а која је добила име по српској средњовековној кнежевини која се звала Захумље и која је дата на управљање српском принцу Растку Немањићу када је имао око петнаест година. Са жељом да посети Свету гору и да се замонаши, Растко Немањић је напустио Захумље и одрекао се угодног владарског живота. Та симболика, дала је посебан тон и мом путовању и натерала ме да се замислим над заиста битним стварима у животу.

Када закорачите на Свету гору осетите енергију како струји кроз вас, енергију какву никада пре нисте осетили. Осетите се ближе Богу. Оно што је јако занимљиво јесте да су сви који тамо бораве смирени. Док сам боравио тамо и ја сам био потпуно смирен, нисам се нервирао ни око чега. Први манастир који смо посетили на Светој гори

је наш српски манастир Хиландар. Основао га је Растко Немањић, односно Свети Сава, заједно са својим оцем Стефаном Немањом, Светим Симеоном. Данас, да бисте посетили манастир и тамо боравили, потребно је да добијете благослов игумана, односно управитеља манастира. Ми и још педесетак посетилаца смо имали ту срећу да смо добили благослов и то нам је омогућило да у Хиландару проведемо један дан и једну ноћ. Наш боравак у Хиландару започет је у гостопримници манастира и том приликом објашњена су нам правила понашања и дате су нам основне информације о манастиру. Тада сам сазнао да јутарња молитва почиње у два сата ујутру и да се наставља литургијом која се завршава око пола седам. Након литургије следи први дневни оброк који ми делује као саставни

део јутарње молитвене службе. Пре почетка obroka један од монаха чита молитву. Када се заврши молитва, почиње оброк и за време трајања obroka монах наглас чита историјски важне приче. Нама је све време читао Житије Светог Симеона које је написао Свети Сава. Порције хране су врло скромне и састављене су обично од куваних јела и салате као додатка. Тамо сам први пут у животу јео чорбу са леблебијама и пиринач са сочивом. Занимљиво је то што су ми скромне порције биле сасвим довољне. То показује да човек тражи много више него што му је заиста потребно. У наставку дана имао сам прилику да обиђем манастир. Три ствари које смо планирали да видимо су манастирска ризница, лоза Св. Симеона и Пирг. У манастирској ризници можете видети старе иконе које су насликане пре много векова, неке чак и у 13. веку. Такође, ту су и разни предмети из тог периода. Лоза Св. Симеона је значајна због свог чудотворног дејства, помаже људима који имају потешкоћа да добију потомство. Интересантно је што је стара преко осамсто година и верује се да је најстарија лоза на свету. Никла је после смрти Св. Симеона непосредно испод темеља цркве, на месту на коме се налазила његова гробница. Пирг је велика кула, тврђава. У то време он је служио за извидницу како би монаси на време могли да се припреме за одбрану у случају напада разних пљачкаша, освајача и других разбојника. Врло је занимљиво видети грађевине које су старе скоро хиљаду година и замислити како се некад живело. Такође, видети места која су посећивали многи значајни људи у нашој историји. Ходати и додиривати оно што су они додиривали некада давно. Тако сам имао прилику да видим и да се сликам поред камена који је постављен на путу од луке до Хиландара, а служио је као помоћ цару Душану да сиђе са коња. На том месту, поред камена постављено је спомен обележје. Поред главне цркве, у оквиру манастира постоји још једна, мала црква. За време нашег дневног одмора, пре послеподневне молитве,

имали смо срећу да нашу групу замоле да помогнемо да се у манастирске просторије унесе клупа која је намењена малој цркви, смештеној у згради где се налазе манастирски конаци. Тај део манастира се сада реновира јер је манастир пре десетак година био значајно оштећен услед великог пожара. Боја на фрескама у унутрашњости цркве је задивљујуће очувана и поред пожара који је практично разорио тај део зграде. Сада рестаурирају малу цркву, а мени је драго да сам имао прилику да помогнем и да дам свој скромни допринос. Након Хиландара, боравили смо у још два грчка манастира, Грегоријат и Ватопед. За време наше посете био је црквени празник, Св. Јован Златоусти и из тог разлога након послеподневне молитве кренуло је Бденије које се наставило до јутарње молитве. Из тих посета издвојио бих две значајне ствари. Песму грчких монаха који су предивно певали у свечаној атмосфери празника. Такође, могућност која ми се указала, да целивам највеће хришћанске светиње попут дела крста на коме је био разапет Исус и део штапа којим му је одузет живот. У путовањима између манастира у којима смо боравили, посетили смо прву цркву која је изграђена на Светој гори, Протатску цркву, затим Манастир Кутлумуш и испосницу Светог Саве. Испосница Светог Саве је мала пећина у којој се он припремао да се замонаши. Имао сам привилегију да уђем унутра и поклоним се икони и преузем део позитивне енергије која тамо влада.

На Светој гори има двадесет манастира. Ово је био мој почетак обиласка. Сада имам жељу да посетим и видим сваки манастир који се тамо налази. Посматрајући свог стрица и оца, као и друге старије људе који су са нама ишли, схватио сам да су Хиландар и Света гора места која буде посебна осећања и инспирацију за добра дела, како код одраслих тако и код деце. Сваки доживљај је другачији, али оно што је сигурно, је да су то места на која се враћа.

МОНАХ СИМОН - СТЕФАН ПРВОВЕНЧАНИ

Овај свети слуга био је средњи син великог жупана Стефана Немање. Стефан је од детињства био mudar и разборит, а уз то и верски и хришћански васпитан. Када се прихватио владарског престола показао се као мирољубиви владар и велики ктитор. У Свету Гору је слао велике количине злата и сребра и тако је са братом, Светим Савом и оцем Светим Симеоном, градио Хиландар. Затим је постао ктитор велике Српске архиепископије. Са братом Савом сазидао је цркву Вазнесења Господњег у Жичи. На сабору у Жичи, на Спасовдан 1221. године Свети српски архиепископ је крунисао Стефана за краља. Ова круна је представљала међународно признање Србије као независне државе. Стефан Првовенчани је био владар чврст у православној вери. Вером и покајањем борио се против јереси и раскола. Био је и значајан писац, познат по делу „Житије Светог Симеона“. Када је средио прилике у земљи и одредио себи наследника, краљ Стефан је желео да се замонаши и крене путем оца и брата. Међутим, болест је била држа и он се 24. септембра 1227. године упокојио. Свети Сава је брата оживео да би га замонашио под монашким именом Симон. У Манастиру Студеница данас почивају мошти монаха Симона. Како су се показале као чудотворне, верници често посећују манастир да би се искрено помолили за здравље и спасење. Православна црква, 7. октобар посвећује овом светитељу.

Александар Јањић 8-2

СТЕФАН ПРВОВЕНЧАНИ - ПРВИ СРПСКИ КРАЉ

Српски краљ Стефан Првовенчани (велики жупан 1196-1217. и краљ 1217-1228), други је син великог жупана Стефана Немање, оснивача династије. Он је значајни српски владар, први краљ Србије. Стефан Првовенчани је имао још два брата, млађег Растка, познатијег као Светог Саву и старијег Вукана. Стефан Првовенчани је дошао на власт марта 1196. на сабору Петрове цркве у Расу. Њему је припала очева титула, а Вукану је припала територија Зете где је владао као кнез. Ускоро Вукан је себе прогласио за краља Дукље, Далмације, Требиња, Топлице и Хвосна (Метохије). Стефан Првовенчани је око 1200. године тражио од тадашњег папе краљевску круну, како би он постао краљ, а Србија први пут краљевина. Вукан се томе противио јер је хтео да буде једини српски краљ. Обојица су хтели краљевску титулу и тада су се указале прве несугласице међу браћом. Вукан је имао подршку угарског владара Емерика. Угарска војска је напала Србију и Србија је била поражена, а Стефан Првовенчани збачен са власти и приморан да побегне у Бугарску. Тада је Вукан дошао на престо и владао од 1202. до 1205. године. Убрзо, Крсташи су напали Цариград, и престоница Византије је пала у руке Венецијанцима. Бугарска је искористила и освојила територије Угарске. Стефан је опет дошао на власт као велики жупан и помирио се са братом. После вишегодишњег ишчекивања краљевске круне, Стефан је послао представника који је убедио тадашњег папу Хонорија III. Многи историчари и писци су описивали овај догађај, а најпознатији су Теодосије и Доментијан. Они су навели као годину крунисања 1217. у манастиру Жича, а Стефана је лично крунисао његов брат Свети Сава. После крунисања Стефан је добио псеудоним Првовенчани као први српски краљ. Папска круна је представљала међународно правно признање Србије као независне државе. Две године касније, Сава Немањић је успео да од патријарха у Никеји издејствује аутокефалност Српске православне цркве, па је Рашка стекла још једно велико признање. Стефан Првовенчани је умро 24. септембра 1227. године. Сматра се да је боловао у једном од својих дворова и непосредно пред смрт, Свети Сава га је замонашио. Наследио га је Стефан Радослав као најстарији син. Имао је још три сина Владислава и Уроша I који су постали српски владари и Саву II, будућег српског архиепископа. Имао је једну ћерку Комину, али историчари сматрају да је имао још једну. Сахрањен је у Манастиру Студеница.

Алекса Стојанов 8-1

Великан српске књижевности

Иво Андрић је рођен пре 125 година, 9. октобра 1892. у Травнику у Босни и Херцеговини, од оца Антуна, школског послужитеља и мајке Катарине. Детињство је провео у Вишеграду, где је завршио и основну школу. Гимназију је завршио у Сарајеву. Студирао је историју и књижевност у Загребу, Бечу, Кракову и Грацу. Докторирао је историју у Грацу 1924. године. Први књижевни рад, песму "У сумрак", објавио је 1911. године у српском листу "Босанска вила". Као гимназијалац био је поборник југословенства и припадник покрета "Млада Босна". После Првог светског рата Андрић се запослио у Министарству спољних послова у Београду. Радио је и у дипломатској служби Краљевине Срба, Хрвата и Словенаца, а затим Краљевине Југославије, у Риму, Марсеју,

Паризу, Бриселу, Женеви, Мадрду и Берлину. У то време доста пише и издаје збирку песама "Немири", приповетке "Ћоркан", и "Швабица", "Мустафа Маџар" и "Јелена, жена које нема". Уочи Другог светског рата, 1939. године, због неслагања са политиком власти у Београду, напустио је амбасадорско место у Берлину, вратио се у Београд и посветио писању. Током Другог светског рата је пензионисан, због чега се повукао из јавног живота и наставио да пише. Тада настају његова три велика романа: "Травничка хроника", "Госпођица" и "На Дрини ћуприја", за који је добио Нобелову награду 26. октобра 1961. године. Његов богати опус чине још и дела "Екс понто", "Пут Алије Ђерзелеза", "Мост на Жепи", "У завади са светом", "Омер-паша Латас", "Немирна година", "Кућа на осами", "Приче о градовима", "Турске приче", "Знакови поред пута", "Проклета авлија"... Иво Андрић је умро 13. марта 1975. године и сахрањен је у Алеји великана на београдском Новом гробљу.

Леа Марчевић 7/3

40 година од смрти Милоша Црњанског

Рођен је 26.10.1893. године у Чонграду у Аустроугарској, у осиромашеној породици. Отац Тома био је чиновник који је отеран у Чонград. Мајка му се звала Марија Вујић и била је из Панчева. У време Првог светског рата Милош Црњански долази у Нови Сад. Рат проводи као војник, али игром случаја разбољева се од колере и завршава у болници у Вуковару.

У Београд долази 1919. године. Студира упоредну књижевност, историју и историју уметности код Богдана Поповића. Био је један од уредника часописа "Дан". Од 1921. борави у Паризу где полаже испите и преводи дела са француског и енглеског језика. Године 1947. оснива се Удружење српских писаца и уметника у иностранству, а Милош Црњански је изабран за председника. Од 1967. године живи у Београду. Сређује рукописе и ради на романима који никада неће изаћи на видело: Повратак и Еспана. Умро је 30.11.1977. године.

Његова дела су: Сеобе, Лирика Итаке, Ламент над Београдом, Стражилово, Конак, Роман о Лондону и Белешке о Светом Сави.

Марија Милетић 7-3

Александар Сергејевич Пушкин

(Москва, 6. јун 1799. - Санкт Петербург, 10. фебруар 1837.)

Један је од најбољих руских књижевника и песника. Пореклом је из старе осиромашене племићке породице. У раном детињству о Пушкину су се старале дадиље и учитељи француског језика. Године 1811. примљен је у елитну гимназију у Царском селу, коју је похађао све до 1817. године. Након завршене гимназије, запослио се у министарству Спољних послова у Санкт Петербургу. Због револуционарних песама послат је по дужности у јужну Русију. Због писма у ком јасно исказује атеизам, по други пут је протеран у северну Русију (родно село своје мајке). Године 1829. упознаје своју будућу жену-Наталију Гончареву. Пушкин је убрзо запао у лошу финансијску ситуацију, великим делом због расхода своје супруге. Године 1837. Пушкин изазива Д'Антеса на двобој због сумње да се удварао његовој супрузи. Свој живот је окончао два дана касније. Преминуо је достојанствено као што је и живео. Сматра се да је двобој био последица сталних сплетки међу највишим слојевима друштва који су били против песника. Смрт песника био је почетак његове бесмртне славе. Иза Пушкинове смрти остала су бројна дела запамћена и по његовом јединственом стилу. Прву песму је објавио са 14 година док је био ученик царске гимназије. Лирика му се одликује осећајношћу, мером, и крајном једноставношћу израза. Љубавни мотиви, богати су музичким, ликовним и психолошким елементима и повремено се смењују са патриотским и револуционарним мотивима. На почетку руског реализма, издао је роман Евгеније Оњегин (написан у стиховима) - дело за које је Белински рекао да је „енциклопедија живота“. У области драме, Борис Годунов је значајна појава у руској драмској књижевности. У прози, коју су неки од највећих руских писаца сматрали за недостижан узор, истичу се: Приповетке покојног Ивана Петровића Белкина, Пикова дама, Капетанова кћи, Египатске ноћи. Такође једна од најпознатијих дечијих бајки у стиховима јесте „Бајка о рибару и рибици“. Сваке године, на дан његове смрти литија пролази поред његовог гроба и моли се за бесмртну душу овог великана.

Лена Блајковић 7-1

Годишњица смрти нашег великог писца

Борислав Бора Сјанковић је био изузетан приповедач и један од најзначајнијих писаца српског реализма. Рођен је у Врању 1876. године. Рано је остао без родитеља, па га је одгајила мајка његовог оца. Завршио је Правни факултет у Београду 1902. године. Своју најпознатију драму „Коштана“ је објавио 1902. где први пут у књижевном делу користи врањански изговор. Такође је објавио и роман „Нечиста крв“ 1910. године. За време Првог светског рата је био заробљен и транспортован у логор Дервента. Године 1920. постаје чиновник Министарства просвете у уметничком одељењу. Умро је 22. октобра 1927. године у Београду и сахрањен је на Новом гробљу. Његов рад је имао велики утицај на културу Врањанаца. Многе институције у граду носе његово име. Његова кућа је претворена у музеј.

Мина Недељковић 7-3

ПРЕПОРУЧУЈЕМО - ПОГЛЕДАЈТЕ У крчми код МИРАНДОЛИНЕ

Катарина Жутић и Андрија Милошевић, уз помоћ осталих глумаца, успели су својим тумачењем улога у Крчмарици Мирандолини да насмеју до суза публику и ученике одељења 7/2 и 7/3. Са наставницом српског, Мирјаном Марковић и наставницом географије, Јеленом Поповић, одгледали смо ову ренесансну комедију у режији Југа Радивојевића. Тог 18-ог октобра сала УК “Вук” била је препуна. Прво играње ове представе на почетку сезоне показало је да су је се глумци зажелели. Глумци позоришта “Бошко Буха” били су изузетно надахнути, комуницирали су са публиком, полили нас водом, импровизовали и на самом крају попричали са нама. Заузврат награђени су громким аплаузом. Катарина у улози Мирандолине доказује да једна жена није само за кухињу. Током целе представе она покушава да освоји срце витеза од Рипафрате (Андрија Милошевић), тобожњег женомрца. То успева неприметно, само једним ручком и уз неколико замењених постељина. Неосвојив витез је покорен. Горан Јевтић (маркиз од Форлипополија) и Ненад Ненадовћ (конте од Албафиорите) већ су пали у замку ове даме. Боре се за њену наклоност и тиме наводе витеза да заволи Мирандолину. Крчмарица је само желела да му докаже да није безосећајан као што је до тад мислио и да нема мушкарца којег она не може освојити.

Уз урнебесни сценарио, једноставну сценографију Александра Денића и необичне костиме Јелене Стокуће, приближили су нам ово дело Карла Голдонија које је настало пре више од триста година. О Мирандолини су рекли: “Она представља тип жене која користећи своје врлине, како менталне тако и телесне, контролише свет око себе. Одређује судбине бројних мушкараца који за њом губе главу. Циљ ове бескомпромисне жене је да надвлада наизглед јачи мушки пол.” Сада можемо да се запитамо да ли су људе из тог времена мучили слични проблеми као нас данас.

Да не изоставимо остале глумце: Уроша Јовчића, Јелену Тркуља и Андријану Оливерић.

Погледајте ову представу и схватићете да је то добро утрошено време. Видећете и да су типови људи и неке животне ситуације за сва времена.

Анђела Мркић, 7/3

У свету стрипа

Велики број младих, а и старијих људи који су детињство и живот провели без интернета и стотине телевизијских канала, добро су упознати са појмом стрипа. Наши родитељи вероватно и даље чувају гомилу добро познатих наслова као што су „Загор“, „Алан Форд“, „Дилан Дог“ и многи други, који су им представљали главну забаву када су били деца. Сви ти јунаци, којима се придружила гомила других, популарни су и данас међу новим генерацијама. Данашњи свет има три велика центра стрипа Јапан, Француска и САД, а стрип је широко распрострањен и у другим деловима света, па и код нас.

Ове године одржао се 13. по реду Међународни салон стрипа, који се одржава од 2003. године, а уједно је и највећа стрип манифестација у Србији. Одржава се последње недеље септембра у просторијама Студентског културног центра и траје четири дана. Током салона кој је пун разноврсних предавања и изложби, одржава се и наградно такмичење у цртању стрипа за ауторе свих узраста. Поред домаћих, било је и страних аутора, а неки од њих током ових година били су: Џон Хигинс из Велике Британије, Костас Аронис из Грчке, Роберто Дисо из Италије, Игор Кордеј из Хрватске и многи други. За 13 година колико се салон одржава, угостили смо преко седамдесет познатих аутора стрипа из свих крајева света. Захваљујући салону, стрип постаје све популарнији и траженији међу младима.

За љубитеље стрипа који имају жељу и да науче да га цртају, у Студентском културном центру сваког септембра врши се упис у школу стрипа, која постоји већ дуги низ година. Могу је похађати деца узраста од седам година и старији, а одржава се сваког викенда у периоду од 11 до 15 часова. Основе програма чине упознавање са елементима цртежа и аналитичког цртања, илустрацијом и елементима стрипа, а поред традиционалног деца се упознају и са дигиталним цртањем. Школа је отворена током целе године, а завршава се великом изложбом најбољих полазничких радова.

Александра Давинић 8-1

Највећи спортски спектакл од античких времена до данас

Прве Олимпијске игре настале су у Грчкој (776. пре н.е.) као промоција човекове снаге и способности. По легенди, када је Зевс победио свог оца и постао врховни бог, направио је Олимпијске игре у своју част. Пошто му је та победа веома важна Зевс је одлучио да се олимпијада одржава сваке четврте године. Током Олимпијских игара, престајали су ратови између полиса. Огроман број људи из целе Грчке је долазио у полис у коме су се игре одржавале да би присуствовао спектаклу античког доба. Обавезан догађај, у част Прометеја, је паљење олимпијске бакље. У Олимпијади, месту испод планине Олимп, свештенице Зевсовог храма пале олимпијски пламен уз помоћ сунчевих зрака. Пламен на бакљи представља ватру од богова, а данас то раде девојке обучене у свештенице, такође помоћу сунчевих зрака и конкавног огледала. Пламен се доноси до полиса у коме се одржавају Олимпијске игре. У древној Грчкој било је само шест спортова - трка двоколица, маратон, бацање диска, бацање копља, скок у даљ и рвање. Маратонска трка је добила име по пољу Маратону које је удаљено 42 км од Атине, а одржава се у част ратника-гласника који је ту удањеност прешао непрестано трчећи и донео вест Атињанима да су победили непријатеља. Најважнија дисциплина на Олимпијским играма било је рвање, у Грчкој познато под називом "панкратион". Такмичари су смели да се ударају песницама или ногама, чак је долазило до прелома костију и то се сматрало регуларним, једино што није било дозвољено јесте уједање и убадање у очи. То је био суров спорт, али је победник слављен у целој Грчкој и бивао је опеван у песмама. Као знак победе, победнику је стављан венац од маслиновог лишћа на главу као круна. Када су Римљани освојили Грчку, Олимпијске игре су се и даље одржавале, све до 393. године н.е. када их је цар Теодор 1. забранио. Године 1892. Пјер де Кубертен је први пут сазвао састанак спортских званичника са великом идејом о покретању модерних Олимпијских игара. На том првом састанку је био одбијен. Његовом заслугом су се прве савремене Олимпијске игре ипак одржале 6. априла 1896. године у Атини.

Савремени спортови на Олимпијским играма

У савременом свету људи различитих генерација имају различита интересовања, а при томе и различит укус за спортове. Из овог разлога додати су нови "савремени" спортови. На олимпијским играма у Сиднеју спортисти су се такмичили у 28 спортова. Пет спортова заступљено на олимпијским играма од 1896. године (атлетика, бициклизам, гимнастика, мачевање и пливање). Требало је да се одрже веслачка такмичења на првим играма, али нису због лошег времена. Стални спортови на зимским олимпијским играма су алпско скијање, скијашко трчање, уметничко клизање, хокеј на леду, нордијска комбинација, скијашки скокови и брзо клизање. Протеклих година уведени су нови атрактивни спортови као што су сноубординг и одбојка на песку. Међутим, брзи пораст броја олимпијских дисциплина и такмичења узроковали су потребу за издацивањем спортова. У ближој будућности постоји велика могућност да ће мање популарни спортови или застарели спортови, попут модерног петобоја (или скуп спортова као кајак и кану на дивљим водама, за чије је одржавање потребно изградити веома скупу стазу која се касније ретко користи), морати да се боре за свој опстанак на Олимпијским играма. До сада су искључени бејзбол и софтбоул са програма олимпијских игара 2012. године. До 1992, како би се повисила атрактивност Олимпијских игара, убацивали су се демонстрациони спортови, најчешће по један. Циљ је био да се заинтересује највише домаћа публика којој су ти спортови блиски. Победници ових спортова нису добијали титулу олимпијског победника.

Врхунски резултати

Мајкл Фелпс (САД) један је од најуспешнијих такмичара у пливању. На олимпијским играма од 2004. па до сада освојио је чак 28 медаља. Од тога су двадесет три златне, три сребрне и две бронзане. Ларица Латињина (тадашњи СССР) освојила је 18 медаља из гимнастике на Олимпијским играма од 1956. до 1964. године. Девет златних, пет сребрних и четири бронзане. Бригит Фишер (Немачка) је остварила велики успех у кајаку. Освојила је дванаест медаља, осам златних и четири сребрне. Мухамед Али, Нађа Команечи, Џеси Овенс су легендарни спортисти из 20. века. Српски успеси, иако мали у односу на свет, су разлог за понос и поштовање према нашим спортистима. Српска репрезентација је укупно освојила 114 медаља, највише за време СФР Југославије (79). Олимпијске игре имају велик значај за људе још од античких времена. Циљ игара јесте да се буде што бољи, али њихова сврха је далеко важнија од циља, а то је да се унесе позитивна енергија у овај свет и да се остави што бољи пример будућим генерацијама.

Лука Булић и Пејтар Томић 7/3

Успеси наших ученика

Нашу школу красе многобројне дипломе и награде које ученици освајају сваке године. Ове школске године, што се спорта тиче, ученици су се истакли у такмичењима из кошарке, одбојке и пливања. Наши кошаркаши и кошаркашице су остварили одличне резултате.

Дечаци 5. и 6. разреда су нам донели прву награду, а девојчице 5. и 6., трећу. Дечаци 7. и 8. разреда, освојили су друго место, а девојчице су изгубиле прву утакмицу и тако нису освојиле награду.

Што се тиче одбојке, дечаци 5. и 6. и девојчице 7. и 8. разреда су изгубили у четвртфиналу, а девојчице 5. и 6. и дечаци 7. и 8. разреда, заузели су 4. место.

Такође треба похвалити наших пет пливача, који су учествовали на градском такмичењу, без пласмана.

Марија Челиковић и Тамара Трмчић VIII

Успех олимпијаца у Рио 2016. год. – подстицај за сваког од нас

Олимпијске игре су највећи спортски догађај који окупља спортисте из целог света који се такмиче у намери да покажу највише што могу и донесу што више медаља својој држави. Сматра се да су први пут одржане 776. године пре н.е. у Олимпији у Грчкој. Српски олимпијаци су са Олимпијаде из Рио донели 6 медаља – две златне, три сребрне и једну бронзану. Српски рвач Давор Штефанек је у категорији до 66 кг грчко-римским стилем победио Јерменца Миграна Ар-тјуњама. Давор је последњи добио поен што је било довољно да по правилу он победи. Пре две године, кад је постао првак света, рекао је да ћемо се после Рија видети на “балкону.” Није нас изневерио. Ватерполисти су победили Хрватску са 11 према 7. Наши ватерполисти су попунили колекцију медаља са европског, светског и олимпијског турнира. Филип Филиповић је био МБП турнира са 19 голова. Капитен Живко Гоцић се на најбољи начин опростио од репрезентације. Наша Тијана Богдановић је у категорији до 49 кг поражена од Ким-Со-Хуи са 7 према 6. Сматра се да је Тијана покрадена у финалу зато што је оборила противницу пре него што је време истекло. Она је постала наш најмлађи освајач медаље са само 18 година. Кајакаши Миленко Зорић и Марко Томићевић освојили су сребро. Ово је била прва медаља за српски кајак после 32 године. Одбојкашице су освојиле сребро поразом од Кине. То је била прва медаља за српску женску одбојку. Ивана Шпановић је освојила бронзу скоком од 7,07 м. Након тога је освојила Дијамантску лигу у Лозани и на Теразијама је скочила свој и држави рекорд од 7,10 м. Наше кошаркашице су се из Рија вратиле са бронзаним одличјем. Победиле су Француску са 70 према 63. Поред европске титуле 2014. и Рио им је донео медаљу изузетног значаја. То је била прва олимпијска медаља са српску женску кошарку. Капитен Милица Дабовић се на најбољи начин опростила од репрезентације. Кошаркаши су поражени од Америке са 96 према 66. Знано се да немамо апсолутно никакве шансе против Америке, али сребро вреди као одличје. У финалу Америка није допустила никакво изненађење.

Параолимпијске игре

Србија је освојила 9 медаља- три злата, два сребра и четири бронзе.

СТОНИ ТЕНИС: Митар Паликућа је освојио бронзу победом над Норвежанином Томијем Урхаугом са 3:1 у сетовима. Иначе је троструки шампион Србије и 2011. шампион Европе. Нада Матић је такође узела бронзу, победом над Британком Сју Гилрој после борбе у 5 сетова. Борислава Перић-Ранковић и Нада Матић су освојиле сребрну медаљу. У дублу су изгубиле са 3:0. Борислава је освојила и злато победивши Миао Чанг са 3:2.

СТРЕЉАШТВО: Ласло Шурањи је освојио злато и бронзу.

БАЦАЊЕ КОПЉА: Немања Димитријевић је узео бронзу.

БАЦАЊЕ ЧУЊА: Жељко Димитријевић - злато, Милош Митић - бронза.

Вук Мићућ 8-3

*** Ш А Х ***

Наша школа је 10. и 11. децембра 2016. године имала прилику да угости такмичаре великог шаховског турнира. Учествовали су ученици основних и средњих школа од 9 до 19 година. Сви који су учествовали дали су све од себе и остварили добре резултате. Наши ученици, чланови шаховског клуба Мала рокада - Уна Нешић, Дамјан Савић, Лука Вујновић, Борис Ђурчић и Марко Нешић, представили су нашу школу у добром светлу, за шта је заслужан и њихов учитељ шаха, Јанко Јанковић. Поставили смо му неколико питања - Колико дуго се бавите шахом? Како су Ваши ученици прошли на турниру? Да ли сте задовољни њиховим радом? Колико дуго предајете у нашој школи? Да ли сте очекивали боље резултате?

- Бавим се шахом од своје шесте године, а предајем већ 10 година. У овој школи сам од 2012. године. Задовољан сам постигнутим резултатима, али увек може боље.

Интервјуисали смо и неке од такмичара.

Уна Нешић - Бавим се шахом шест година, чим сам кренула на шах освојила сам свој први турнир. Имам око 25 медаља. Када сам имала 8 година била сам друга у Србији. Као мала сам играла шах са мамом и братом и мама је приметила да нам добро иде. Када смо видели да постоји шах у школи одмах смо се уписали. Дала сам све од себе и задовољна сам.

Лука Вујновић - Од када тренирам шах имам 8 медаља и 1 трофеј. Одлазим на разна такмичења. Највећи успех ми је прво место на општинском такмичењу 2014. године. Док сам био мали волео сам да играм шах са баком. У првом разреду она ме је уписала на шах и мени се то много допало.

Дамјан Савић - Бавим се шахом 7 година. Имам 15 медаља и један трофеј. Када сам био мали деда ме је учио да играм шах и желео сам да наставим, када сам видео да постоји шах у школи уписао сам се.

Борис Ђурчић - Деда ме је научио да играм шах и желео сам да научим што више и да будем све бољи. Највећи успех ми је првак општине и друго место у клубу.

Сваком учеснику који је постигао добар резултат директор наше школе, Миомир Драгаш уручио је медаљу и диплому и честитао му на уложеном труду.

Кашарина Вуковић 8-1

Не дозволи да ти други руше снове, ти си их саградио, а не они.

Можеш много више, него што мислиш.

Не сакупљај у себи своје проблеме, подели их и наћи ћеш решење.

Смех иде против математике када га делимо он се умножава.

Нико није савршен.

ИГК КОРАЦИ

лист Основне школе
„Иван Горан Ковачић“
Београд, Војводе Бране 18а
тел: 011/30-18-264

интернет адреса:
www.skolaigk.edu.rs
e-mail: skolaigk@beotel.rs

лист излази два пута годишње

Свим ученицима,
наставничком
колективу,
осталим
запосленима
у школи,
честитамо Савиндан!

Ликовна подршка:
Верица Ђурђевић

Техничка подршка:
Небојша Дабић
Зоран Чучковић

Илустрације:
радови ученика

Директор:
Миомир Драгаш

Уредница:
Снежана Костић Хавари

Наставничка редакција:
Наташа Станојковић
Мирјана Марковић

Наставници сарадници:

Јелена Поповић
Драгана Бајчета
Оливера Цветковић
Александра Јанковић Радић
Наташа Јовановић
Светлана Коркановић
Олгица Вукадиновић
Свјетлана Ненадић
и сви наставници
који су ангажовали
своје ученике
или лично пратили
школски живот

**Ученичка
редакција:**
Чланови
новинарске
секције и ученици
чији су радови
објављени